NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 1. SZÁM | 2009. JANUÁR | ÁRA: 280 Ft

Major Tibor:

A MAGYAR VÁLSÁG FÉRFIA

Szálasi Ferenc, aki a Csillagos Ég alatt 112 esztendővel ezelőtt 1897. január 6-án született, nemcsak magyar nemzetünknek volt hőse és vértanúja. *Szálasi Ferenc* a nemzetiszocializmus magyar elméletének és gyakorlatának, a *Hungarizmusnak* is hőse és vértanúja volt.

Ez a magyar politikai áramlat az őskereszténység krisztusi szocializmusát, az ősmagyar életformák szerves folytatását, az ősi magyar életteret jelentő és biztosító történelmi határokat, a Kárpát-Duna Nagyházában velünk élő népszemélyiségeknek a Hungarista Magyar Birodalomba való integrálása mellett legteljesebb autonómiáját kívánta megvalósítani, ill. ősi piedesztáljára visszahelyezni. Az *Isten, a Haza és a Család* hármasságát kívánta szolgálni.

Születésének napjára tehát 112 év rétegződött már, vértanúságára pedig 63 esztendő. Szálasi Ferencet virágzó életének 50. évében föld alá tették. Éjjel, vaksötétben, jeltelenül – nehogy virággal áldozhassanak emlékének, akik megértették és szerették Őt. Sírjából a szeretet virága nélkül is termés fakadt, amely halhatatlan lelkén át árad felénk a síron túlról is. Olyan termés, amellyel a világ el tudná helyezni az egyes embert az atomkor társadalmának a szőnyegén is, és be tudná állítani az embert egy olyan modern élet-, társ- és sorsközösségbe, amelyet ő maga teremthetne vérével és szellemével, de amelyből annak idején kiszorították.

Szálasi Ferencet nem sikerült eltemetni! Géniuszát a lélekharang szava hívja elő rejtekéből ebben a görnyedve tobzódó világban.

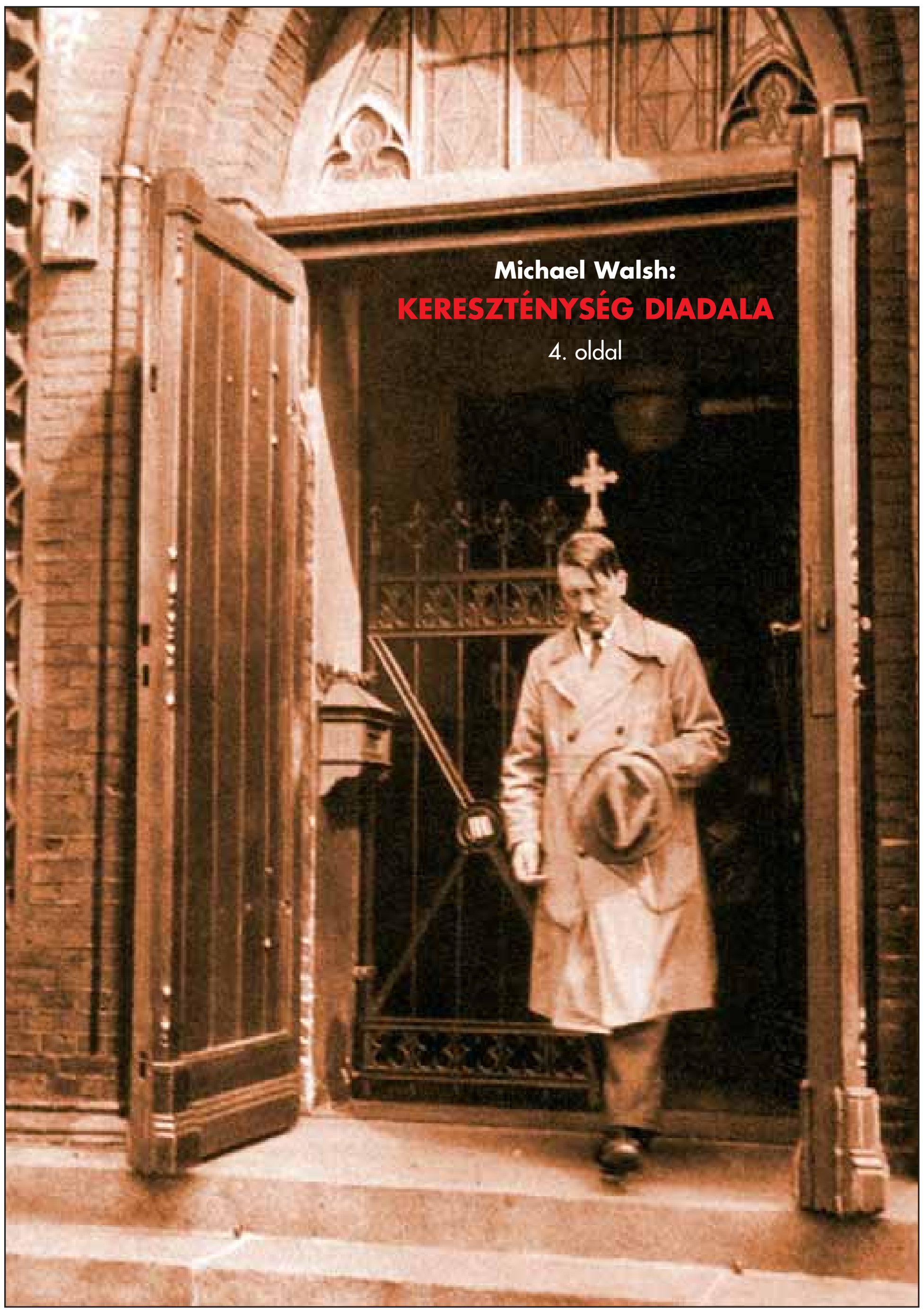
Az első világháború után a többezer éves kárpáti magyar lét kereteit összetörték. A nyugat-európai nagyhatalmak vetélkedéséből pedig új kontinentális hatalompolitikai helyzet keletkezett. Csonka-Magyarországot áttörhetetlennek látszó ellenséges gyűrű vette körül, amely azonnal észrevette a magyar lélek megújulásának veszélyét és mind külső, mind belső fizetett ügynökein keresztül a legsúlyosabb válságokat igyekezett kirobbantani.

A válságok kirobbantása mögött ott állt a zsidó-szabadkőműves sajtó, amely már az első világháború alatt és azt követve is gyűlölködő rágalomhadjáratot folytatott Magyarország ellen. E zsidó ország rombolás mögött az egész hazai nagykapitalizmus, kirakat-kereszténység és reklám-magyarság díszes csoportja felfedezhető volt. A kormányzat – hogy kifogja a szelet az ellenzéki nyomás, a kül- és belpolitikai helyzet vitorlájából – a látszatszocializmus, látszat-hazafiság, látszólagos közösségi szellem és a látszat-kereszténység szövedékéből álló olyan állami életet vezetett be, amelyben a keresztény kurzus, a fajvédő mozgalom, a keresztény-szocializmus a szociáldemokráciával és a zsidó-szabadkőműves liberalizmussal versenyre kelve együttrohantak, vesztek bele a korrupció, az elvtelenség mocsarába.

A bukott zsidó-kommunista diktatúra után elsőnek a középosztály tagjai léptek a cselekvés színterére és fogalmazták meg politikai programjukat a *„Szegedi Gondolat"* néven ismert, de részletes kifejtésre sohasem jutott ideológiában.

A „Szegedi Gondolat" abból indult ki, hogy a feudális-kapitalista világ megbukott és elérkezett annak az ideje, hogy a középosztály a munkássággal és parasztsággal karöltve, erős szociális hangsúlyokkal, a nemzeti jelleg kidomborításával és a végrehajtó hatalom megerősítésével kézbe vegye az állam vezetését.

Ez a koncepció azonban, bármennyire korszerű is volt – *az első modern államkoncepció Európában*– nem számolt a realitásokkal. Nem számolt egyrészt azzal, hogy a magyar munkásság akkori szerveződése még osztályalapon állt, és a

Michael Walsh: **KERESZTÉNYSÉG DIADALA** 4. oldal

marxi internacionalizmushoz igazodva a nemzeti keretek széttörésével képzelte el jövendőjét, így a nemzeti keretek közé sem társadalmilag, sem politikailag nem volt illeszthető. *Bethlen István gróf* is, aki a fejlődést más irányba terelte, csak „semlegesíteni" tudta a szociáldemokratákat. Pozitív együttműködésre azonban sem akkor, sem később nem került sor.

Másrészt nem számoltak a *„Szegedi Gondolat"* megfogalmazói azzal sem, hogy a régi feudál-kapitalista világ hatalmi alapjai Csonka-Magyarországon korántsem rendültek meg. Amikor a hatalom új urai *Bethlen István gróf* miniszterelnöksége alatt (1921-1931) a „jogfolytonosságot" helyreállították, elsősorban a régi világ urait helyezték vissza jogaikba, ami a nemzeti forradalmi jellegű *Szegedi Gondolat* háttérbeszorítását eredményezte.

A középosztály újabb, második jelentős erőfeszítése avégett, hogy a nemzeti élet tengelyét alkossa, *Gömbös Gyula miniszterelnöksége alatt* a múlt század 30-as éveiben kezdődött. Ez az újabb kísérlet azonban már az új közép-európai eszmeáramlatok jegyeit viselte magán. A *Szegedi Gondolat* az ún. demokratikus elemek háttérbeszorításával jelentkezett. *Ez az új irányzat kisebb megszakításokkal folyvást erősödött és Szálasi Ferenc koalíciós kormányával jutott a hatalom birtokába.*

Az egész nemzeti, szociális és közösségi gondolat már szinte haláltusáját élte, ▶

▶ amikor az olasz fasizmus egyre nyilvánvalóbbá váló eredményei és a németországi „Völkische Bewegung” döntő sikere a külső hatások érvényesülésének törvénye értelmében megváltoztatták a magyarországi belső helyzetet is. A kiábrándult és csalódott magyarság – akárcsak egész Európa – mint valami csodálatos balzsamot és isteni gyógyírt szemlélte a fasizmus és a nemzetiszocializmus (e két új politikai és gazdasági rendszer) egyre gyorsabb előretörését és egyedülálló sikereit.

Az új vihar előszele fújt már, amikor a magyar lélek megérett a látásra, hogy jönnie kell valakinek, aki összegezni tudja a bajok sokféleségét és gyökerében oldja meg a magyar életkérdést. Ekkor tűnt fel a magyar glóbuszon Szálasi Ferenc.

Szálasi Ferenc, amikor nagy céljai megvalósításának útjára lépett, nem munkatársak után kutatott, hanem sorstársak után. E sorstársak mindvégig szilárd hűséggel vették körül, sokan osztozva az Ő mártíromságában. *Szálasi Ferenc* maga kivételes történelmi alkalmat látott a Monarchia romjai alól kikerült független és nemzeti Magyarországon ahhoz, hogy benne az új létszerveződés megindulhasson, azaz az új kárpát-dunai Magyar Birodalom ismét kibontakozzon. *Követelte, hogy nemzetpolitikánk álljon vissza az európai magyar lét kipróbált irányvonalára, amelyet a Honegyesítés óta a Turulnemzetséghez tartozó Árpádok határoztak meg és amelyen több, mint félévezreden át eleink haladtak.*

A kárpát-dunai népek civilizációjának továbbépítését Szálasi újra a magyar nemzetelvűségen kívánta folytatni és a térség történelmébe – bár modern formában, de – ott akart bekapcsolódni, ahol a nagy nemzettragédia, a mohácsi vész miatt az megtörött és eltérült. Építőtervének alapgondolata – eltérően a magyar polgári doktrínától – az, hogy a történelmi létezési forma nem a társadalom, hanem az itt megtelepedett kultúrnépek szervezett közössége, azaz a Nemzet. E gondolat szerint a nemzet az a közösségi forma, amelyben a kárpáti kultúrnépek a lét fokára emelkednek. A nemzetnek a hungarista hazában népekből kell szerveződnie és nem egyénekből, mint a polgári társadalomban.

Az élő társadalom elengedhetetlen alapfeltétele a megtelepedett, kultúratermő és homogén vérségi nép, amelynek szervezett tagozódásából és alkotó munkájából tartható csak fenn a kereszténység nagy műve a civilizáció. Az élet- és sorsközösségben élő Kárpát-Duna-i népek elé azért tűzte kiegészítésül a modern társközösség megvalósításának nemzetalkotó célját. *Szálasi Ferenc a valóságra épülő ideológiájához híven a magyar probléma felfogásában és elnevezésében a merőben Kárpát-Duna-i gyökerű, magyar és európai keresztény Prohászka Ottokár szellemiségéhez igazodott. Így született meg a politikai Hungarizmus.*

Szent István nem volt sem nacionalista, sem államszocialista, mert az ő korában ezek a fogalmak ismeretlenek voltak. *Szent István* a Kárpát-medence népeit a krisztusi szellem jegyében akarta összetartani, mert tisztában volt azzal, hogy ez a nagy terület csak így tudja megállni a helyét a történelem viharaiban. *Ide, ezekhez az elvekhez kell újra visszatérnünk, mert amíg más népek szénből, olajból, acélból akarnak szabadkőműves nyerészkedésre emberi közösséget alkotni, addig a Kárpátok alján, a Duna-Tisza-Dráva-Száva táján lelkekből szeretnénk magunknak a népek nemzeti és szociális alapokon nyugvó közösségét felépíteni.* A kereszténység számunkra *ma* sem jelenthet mást, mint istenfélelmet, krisztusi erkölcsöt. Ez az egyetemes keresztény erkölcsi világrend, amely összetartja a magyarokat, németeket, horvátokat, szlovákokat, románokat, szerbeket és ruszinokat.

Az a történelmi magyar félönállóság, amelyet az 1867-es kiegyezés hozott létre, a trianoni békediktátumban megszűnt. A magyar lét helyén keletkezett űrt az utódállamok az önérdekű térpolitika hiányában soha nem tudták betölteni, mint ahogyan ma és a jövőben sem lesznek erre képesek. Napjaink történelmi pillanatai most is ékes példákkal, az elszakított magyarság üldözésével szolgálnak az utódállamok alkalmatlanságának bizonyításához.

A magyar szerveződésre kínálkozó mai polgári rendszer és a jelen magyar kormány ugyancsak alkalmatlan a magyar sors kedvező formálására. Külön nemzeti balsorsunk, hogy *Szálasi Ferenc* erőfeszítéseivel – kizárólag belső akadályok folytán – csak a tények rögzítéséig, s a végzet ítéletének előrevetítéséig jutott és a koreszmeként jelentkező szocializmus erőit térségépítő politikájában föl nem használhatta. *A Horthy-rendszer állami gépezete, a politikai rendőrség, a sajtó és végül a bíróságok, hogy megfojtsák a Hungarista Mozgalmat, Szálasi Ferencet a kommunizmus legnagyobb politikai ellenfelét börtönbe, híveit pedig internálótáborokba zárják. Nem volt példa a magyar történelemben az 1849-es tragédiát követő gyászos emlékű Bach-korszak óta, hogy a nemzethű, kifogástalan magánéletű magyar állampolgárokat előzetes vizsgálóbírói ítélet nélkül, merőben politikai okokból fosztották volna meg szabadságuktól. A Horthy-rendszer nemzetpolitikai ténykedéséhez tartozott az úgynevezett M.E. 3400-as rendelet, amellyel az ellenforradalmi burzsoá politika a közszolgálati alkalmazottakat tiltotta ki a Hungarista Mozgalomból.*

Az ellenforradalmi politika még érzett valami felelősséget a magyar történelmi egzisztencia újbóli megalapozásával szemben. A proletár politika, a judeo-bolsevizmus, akárcsak napjainkban a kormányt irányító judeo-liberalizmus – *az alapszerződésekkel* – fejlődésnek nyilvánította és nyilvánítja a Kárpát-Dunatáj magyar létszervezetének felbomlását, és végleg megnyugodott a magyarság elhanyatló életirányzatában és népközi jelentéktelenítésében.

Szálasi Ferenc a *Hungarizmus* révén igyekezett megértetni a kikerülhetetlen sorsközösségben élő kis népekkel, hogy a térség évszázadokkal ezelőtt elveszett szabadsága csak a megszerveződésben éledhet ismét valósággá és az érdekelt népek közös kincsévé.

A *Hungarizmus* nemzetszervező és országépítő tervében csak azokat a Kárpát-medencében megtelepült népeket vette számításba, amelyeknek lelkiségét a paraszti népkultúra és a keresztény kultúra alakította ki. Ez a terv a világzsidóságnak, mint idegen és beilleszthetetlen népiségnek a térségi összetevőjét figyelmen kívül hagyta, de nem üldözte, és a szabadságjogokat, amelyeket a modern államelmélet az idegenek számára nyújt, a világzsidóság magyarországi részének is meghagyta.

A Kárpát-medencén belül csak egy határnak szabad lennie és csak ez az egy határ lehetséges: a népi nyelv, a népi kultúra, a népi lélek határa, amelyet nem szabad átlépnie egyik félnek sem a másik rovására. A fogarasi havasokban a román édesanya román dallal altatja kisdedét, de a völgyben ne kívánja senki bősz sovinisztája, hogy erre a dalra tanítsák a magyar csecsemőt is. Ebben a dunai népközösségben nekünk népi-nemzetiknek meg kell egyeznünk, akár magyar, akár szlovák, horvát, akár német, szerb vagy román anya ringatta is bölcsőnket. *Meg kell egyeznünk, nemcsak azért, mert nem akarunk „alapszerződésekkel” új Trianonokat, új Mádéfalvákat, új újvidéki vérengzéseket, felvidéki magyarverést. Meg kell egyeznünk, mert a bolseviki géppisztoly helyett megkaphatjuk a nemzetközi csekk-könyv már ma is érezhető terroruralmát, a pénz korrupcióját, a jellemromboló arany diktatúráját.* Ebből az uralomból mi éppen úgy nem kérünk, mint a géppisztoly parancsuralmából. Magyarországon *ezer évig* nem volt nemzetiségi kérdés. A millenium után fondorlatos erők mesterségesen csináltak nemzetiségi kérdést, s hamarosan adtak rá gyalázatos feleletet.

A hét kárpáti népet fenntartó és összetartó krisztusi szimbólum alatt ott van a hét kárpáti nép gazdasági egymásrautaltságának kérhetetlen ténye is. Ha újra elkezdjük, hogy ki legyen a primus inter pares a Vaskapu erőművénél, vagy a Trackröz völgyzáró gátjánál termelő villamosenergiaipari üzemnél vagy ki a kárpátaljai erdőknél és ki másutt, akkor kezdhetjük elölről az államnacionalizmusok vitáit, háborúit, a nevető „harmadik” javára.

Szálasi Ferenc mondotta egy alkalommal, hogy a Hungarizmus addig fog fennmaradni, amíg idomulni tud az idők követelményeihez. *Szálasi Ferenc születésének 112. születésnapján, lehet-e nemesebb és jobban jövőépítő feladatunk, mint ennek a munkának elvégzése.* Célunk és eredményünk egy kell legyen: *Hazánk* és *Nemzetünk* szabadsága, jobb jövője, boldogsága.

Szálasi Ferenc géniuszát a lélekharang szava hívja rejtekéből egy görnyedve tobzódó magyar világban...

Kora Endre:

MAGYAR ÉNEK 1944-BŐL

Verecke híres útján jött át ő is,
De lopva, bújva, mint a tolvajok;
A hátán batyu, szájában fütyülő,
Morogta, súgta: veszek, eladok.

Kicsibe kezdte, csontot és rongyot kért
És adott érte gombot és sípot …
Egy évre rá korcsmája asztalánál
A magyar paraszt pálinkát ivott.

A magyar talp alatt elindult a föld,
Amit már bérbe, szolgamódra túr.
És a kaftános, pájeszos zsidóból
„Magyar gazda” lett, az új földesúr.

Nem elég a föld, a búza aranya
És benne minden gazdagság, mit lelt:
Erőszakkal vett szűzi nyoszolyákon
A zsidó jampec magyar lányt ölelt.

Babér is kellett, irodalmi hírnév,
A színpadokon zúgó tapsvihar,
Zsidó zsargonban, idegent dicsérve
Meggyalázta a szót is, mi magyar.

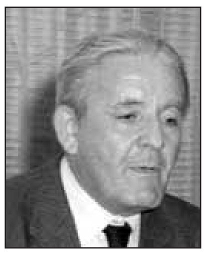
Kifosztott, szegény koldus lett az ország,
Élet és erkölcs, minden eladó.
És ha a magyar kérni merte jussát,
Bitang lett neve, nyilas lázadó!

Hát legyen, szerinte. Lázadók vagyunk,
Századok óta nyögjük az igát;
De már a mocskos, szennyes árral szemben
Erősen, büszkén felépült a gát.

Gátat vetettünk a pökhendiségnek:
Magyar többé nem lesz szalmabáb.
A gazságoknak vége; erős szavunk
Megálljt parancsolt; zsidó ne tovább!

A nagy tornán most visszaszerzünk mindent;
Elsikkasztott pénzt, ellopott tanyát.
A „földesúr” ismét vándor zsidó lesz.
És visszamegy a Kárpátokon át.

A hegytetőn még visszatekint egyszer
És gyűlölködve átkot szór reánk.
Ez lesz a szent, nagy elégtétel nékünk,
Átokból áldás: szabad lett hazánk!

Tudós- Takács János:

DOBREV KLÁRA ÖTLETE

Azt már kénytelen volt megszokni a magyar nép, hogy bizonyos időközökben Gyurcsány Ferenc miniszterelnök elmondja demagóg hangnemben megfogalmazott nyilatkozatait. Ezek általában tartalmatlan ígérgetésekből, majd azok visszavonásából és mindenekelőtt a „növekvő antiszemitizmus” konstatálásából állnak. A közelmúltban azonban harmadik felesége, Dobrev Klára is előállt ötletével: azt közölte a magyar anyákkal, hogy nagyon helytelenül teszik, ha a gyermekeikkel otthon maradnak az első három évben, és elsősorban azok ellátásának, gondozásának szentelik életüket, ahelyett, hogy minél hamarabb bölcsődébe adnák őket. Dobrev Klára azzal vádolta a magyar nőket, hogy helytelen „szemléletük” van a gyermeknevelésről, mert – szerinte – a kisgyermekeknek is előnyösebb, ha bölcsődei közösségben nevelkednek, mint ha az édesanyjuk nevelné őket. Hozzátette, hogy a „konzervatív családmodellt” tették magukévá a magyar nők, ez nagyon helytelen, és ez vezet a bölcsődék bezárásához a kihasználatlanság miatt.

Dobrev Klára ötletével kapcsolatban először is azt kell megjegyeznünk, hogy e megnyilatkozás egész kioktató hangneme, valamint annak média-tálalása világosan azt mutatta, hogy ő nem mint magánszemély, hanem mint a miniszterelnök felesége, mint valamiféle „first lady” oktatta ki a magyar népet. Márpedig ehhez Dobrev Klára asszonynak nincs semmilyen joga. Hazánk jogrendje szerint a miniszterelnök felesége nem közjogi személy, ezért szavainak nincs nagyobb súlya, mint bármely magyar állampolgárnak, pontosabban szólva: annyi a súlya, amennyire racionális érvekkel alá tudja támasztani a mondanivalóját, vagy ha tetszik: „üzenetét”. Márpedig ez az ésszerű alátámasztás egyáltalán nem történt meg.

Dobrev Klára központi „érve” a „konzervatív családmodell” kárhoztatása volt, de nem is kísérelte meg alátámasztani, hogy miért rossz, miért elvetendő ez a bizonyos „konzervatív családmodell”. Csak azért, mert „konzervatív”? Az ő olvasatában a ’konzervatív’ szó nyilván az ’ósdi’, ’elavult’, ’ásatag’ szavak szinonimája, és ha valaki a szellemi, erkölcsi értékeket is úgy kezeli, mint az iparcikkeket, háztartási berendezéseket, akkor nyilvánvaló, hogy ami konzervatív, az lecserélendő valami újabbra, célszerűbbre, hatékonyabbra, amint az – például – egy autó, mosógép vagy porszívó esetében nyilvánvaló.

Csakhogy abban az esetben, ha valaki nem materialista szemléletű, akkor annak számára nyilvánvaló, hogy döntő, lényegi különbség van az erkölcsi értékek és a technikai gyártmányok között. A legdöntőbb, legmélyebb különbség oka az, hogy a technika vívmányai az úgynevezett *hasznos javak* kategóriájába tartoznak, amiknek egész értékük abban áll, hogy *eszközök* egy önértékkel rendelkező jónak elérésére, megszerzésére, de önértékük nincs. Ezért az értékességüket az szabja meg, hogy mennyire alkalmas eszközök a cél elérésére. Ha az idők folyamán a technika fejlődése következtében sikerül olyan eszközt gyártani, ami gyorsabban, kényelmesebben, hatékonyabban valósítja meg, éri el a célt, akkor nyilvánvaló, hogy a korábbi eszköz elavulttá válik, és ésszerűbb az újabb, „modernebb” eszközt alkalmazni, mint a régit.

A közvetlen cél, aminek elérésére a technikai vívmányok (meg a megvásárlásukhoz szükséges pénzügyi eszközök) szolgálnak, az emberi kényelem, ami a javak másik, magasabb rendű csoportjába, a *gyönyörködtető javak* kategóriájába tartoznak. Ezek magasabb rendűek, mint a hasznos javak, mert *önértékük van*: önmaguk miatt értékesek. Míg a modern háztartási eszközök csak azért értékesek, mert a lakás rendben tartását célszerűbben szolgálják, mint a korábbi, elavult eszközök, maga a lakás kényelme, otthonossága már önérték, mert élvezetet nyújt, szellemi élvezetet. Másik példa: a keserű orvosság önmagában nem érték, nem élvezhető, de adott esetben hasznos eszköz lehet egy cél, az egészség helyreállítása érdekében; ám maga az egészség már önérték, hiszen élvezhető az egészséges testi állapot.

A gyönyörködtető javak tehát cél-jellegűek, a hasznos javak eszköz-jellegűségével szemben. Ám *nem végső célok, hanem további célokra irányulnak*. Egy kényelmes lakás nem végső cél, hanem rendeltetésénél fogva a benne lakók (család) harmonikus életvitelét szolgálja. Általában elmondható, hogy az élvezetek (gyönyörködtető javak) összessége magasabb rendű javakat, *erkölcsi javakat,* erkölcsi értékeket szolgál. Ez utóbbi javak közé tartozik mindenekelőtt a boldogság, a közösségért végzett munka, a haza szolgálata és a családi élet.

A hasznos javak esetében világos, hogy ami elavult, azt a modernebbel, célszerűbbel kell felcserélni, hiszen ezek a javak csupán eszközök, és az eszköz annyiban értékes, amennyiben a cél elérését szolgálja. De az erkölcsi javak öncélúak, az értéküket önmagukban hordják, ezért ha valami erkölcsileg önmagában valóban értékes volt – mondjuk – a XIII. században, akkor feltétlenül értékesnek kell lennie a XXI. században is. Csak a körülmények (a technikai feltételek és az eszköz-jellegű ruházkodás, meg a szintén eszköz-jellegű társadalmi berendezkedés) változtak meg, de az erkölcsi értékek hordozója, az emberi természet ugyanaz maradt. A szülők viszonya, létük lényegéből és helyzetükből következő viszonya gyermekeikhez ugyanaz, mint bármikor a történelem folyamán! Ezért *színtiszta demagógia „konzervatív családmodellről” beszélni,* mert az erkölcsi javak időtlensége folytán nincs „elavult”, vagy „progresszív” családmodell, hanem *csak erkölcsileg helyes, vagy helytelen családmodell lehetséges.* Erkölcsileg helyes családmodell az, ami a gyermek és a nemzeti közösség érdekét szolgálja, és ami nem szolgálja, az erkölcsileg helytelen, akkor is, ha bármennyire „modern”.

Ámde nyilvánvaló, hogy mind a kisgyermek, mind a nemzeti közösség érdekét az szolgálja, ha a kisgyermek legalább élete első három évében állandóan érzi, tapasztalja a vér szerinti édesanyja gondoskodó szeretetét, törődését, érzelmi melegségét. Még akkor is, ha a bölcsődei gondozónők a leglelkiismeretesebben végzik a munkájukat, képtelenek minden rájuk bízott kisgyermeknek azt a gyengédséget, melegséget, személyes szeretetet megadni, aminek a nyújtására genetikai adottsága alapján kizárólag az édesanya képes! Noha a marxista és a liberális gondolkodás elvszerűen, mintegy dogmatikusan tagadja az örökletes, genetikai tényezők jelentőségét, és a szerzett tulajdonságok jelentőségét túlhangsúlyozza, a mindennapi tapasztalat cáfolja ezt a felfogást. Azt bizonyítja, hogy vérségi kapcsolat esetén ezerszer könnyebb a személyes szeretet, mint ha nincs vérszerinti kapcsolat! Azt elvárni, hogy egy bölcsődei gondozónő teljesen pótolni tudja az édesanyát, éppen olyan képtelenség, mint Sztálinnak a szibériai folyók folyásirányának megváltoztatására irányuló terve, vagy Dáriusz igénye, hogy a tenger engedelmeskedjen neki…

Röviden tehát Dobrev Klára ötletére azt kell válaszolnunk, hogy ő nemcsak illetéktelen, hogy a magyar nőket kioktassa, de teljesen téves és erkölcstelen is a tanácsa. Az általa megvetett „konzervatív családmodell” az örök emberi természeten, az örök természeti értékeken alapul. S mivel a természet alkotója Isten, az anya és a gyermek viszonyát Isten örök törvényei szabályozzák. A bölcsődék legfeljebb szükséges rossznak tekinthetők: *ha* az anya körülményei folytán végképp rászorul arra, hogy gyermeke első 3 évében is az otthonán kívül munkát vállaljon, akkor *jobb híján* a bölcsőde igénybevétele kisebb rosszat jelent, mint hogy a kisgyermek testileg is gondozatlan legyen. De az édesanya hiánya a nap jórészében mindig rosszat jelent, károsítja a gyermek lelki, érzelmi fejlődését. S az már nem szorul külön bizonyításra, hogy elsőrendű nemzeti érdek is, hogy pszichikailag egészséges legyen a magyar ifjúság, a Nemzet szent tavasza!

Dobrev Klára marxista családban nőtt fel. Az ő jövőképét nyilván nem Isten és a természetjog örök törvényei, hanem Engels: „A család, a magántulajdon és az állam eredete” című fércmunkájának ideológiája határozta meg. Engels-nek ez az írása azt állítja, hogy a vallás, a magántulajdon és az állam a családdal együtt az „osztálytársadalom” produktuma, és azzal együtt el fog tűnni. De a „Frankfurti Iskola” egyik alapító tagja, a marxista Adorno is a család felszámolása mellett tört lándzsát, mert úgy vélte, hogy a család a tekintély uralmának mikrokozmosza, melegágya, ezért Adorno éppen olyan gyűlölettel tekintett a családra, mint az ezerszer átkozott „tekintélyelvű uralomra”. Eltekintve attól, hogy az Adorno által istenített társadalom sem nélkülözi a tekintélyi uralom bizonyos jegyeit, hiszen üldözni kívánja a „politikailag inkorrekt” másként gondolkodókat, ha igaz, hogy a „konzervatív” család bizonyos értelemben a „tekintélyi uralom” mikrokozmosza, ebből csakis az következik, hogy a tekintélyi uralom, és ezzel a hierarchikus rend bizonyos értelemben egyetlen társadalmi rendből, a demokratikusból sem küszöbölhető ki teljesen. Amit „koordinációnak” mondanak, az hatékonyan csakis akkor valósulhat meg, ha a végrehajtó hatalomhoz képest az állampolgárok szubordinált, alávetett viszonyban vannak. Ellenkező esetben elkerülhetetlen az anarchia, amelynél – Aquinói Szent Tamás szerint – még a legrosszabb rend is jobb!

Bárhogy is erőlködjék Engels, Adorno és Dobrev Klára, a magyar jövő csakis az Isten, Haza, Család és Munka négyes értékén alapulhat, mert ezek Isten által adott örök értékek. „Örökkévaló Isten az Úr, a föld határait teremtette. Nem fárad el, nem lankad el, bölcsessége kifürkészhetetlen.” (Iz 40,28)

Michael Walsh:

A KERESZTÉNYSÉG DIADALA

Amikor a Szövetségesek legyőzték Németországot, Magyarországot, Finnországot, Bulgáriát, Romániát, Olaszországot és Japánt, a pusztítást más eszközökkel folytatták. Mint mindig, ezt a nyers propaganda kísérte. Ez most is folytatódik, mivel a Szövetségesek – Izrael vezérlő lobbija szerint masírozva – megtizedelik az európai népeket: fajkeveredéssel, abortusszal, a homoszexualitás előmozdításával, Izrael érdekeiért vívott háborúkkal, a kontinens faji büszkeségének és a történelmi érzéknek módszeres pusztításával. Mindent támogatnak – kivéve az európai fehér fajt és annak teljesítményeit. Az ilyen szörnyű népirtás volt az, ami ellen sok millió ember ausztriai születésű vezére – Németországon belül és azon kívül – küzdött. Nemcsak az ő német népe, hanem az európai civilizáció egésze iránti szeretet volt az, amit Adolf Hitler így fejezett ki: **„Mint kereszténynek nem az volt a kötelességem, hogy engedjem magamat becsapni, hanem az, hogy harcoljak az igazságért és az igazságosságért. Mint embernek kötelességem arról gondoskodni, hogy az emberi társadalom ne szenvedje el ugyanazt a katasztrofális összeomlást, amit a régi világ civilizációja mintegy kétezer évvel ezelőtt elszenvedett, egy civilizáció, amelyet ugyanez a zsidó nép döntött romba."**

Fontos pont a jelenlegi egyoldalú propagandaháborúban (agymosás során) a nemzetiszocializmusnak mint keresztényellenes természetkultusznak az ábrázolása. Ennél pedig semmi sem lehet távolibb az igazságtól. Adolf Hitler természetesen kigúnyolta azt, amivé a kereszténység vált, és ami még ma is. Megállapította: **„A germán világ tragédiája, hogy Jézust elzsidósították, eltorzították, meghamisították, és idegen ázsiai szellemet kényszerítettek ránk. Ez bűn, amit ki kell javítanunk."**

A „náci" Németország: mind közül a legkeresztényibb

De a kereszténység igazi eszméje szerint, amit nem szabad összetéveszteni annak jelenlegi karikatúrájával, a náci Németország bizonyosan az európai történelem legkeresztényibb népe volt. Németország az 1930-as években keresztény nemzet volt, amelyből 46 millióan tartoztak a német evangélikus egyházhoz és 30 millióan a római katolikus hithez. Adolf Hitler mindig élénken tudatában volt nemzete mélyen gyökerező vallási meggyőződésének, és a Mein Kampf-ban ezt írta: **„A mi feladatunk, hogy ennek a nemzetnek Istentől adott energiáját arra fordítsuk, hogy álljon szilárdan az Igazság mellett."** Az 1889. április 20-án Braunau-ban (az Inn folyó mentén) a német-osztrák határon idilli, falusi településen született Adolf Hitler Alois és Klara Hitler harmadik gyermekeként. A helyi templomban keresztelték meg. Főművében, a Mein Kampf-ban a Szentírást nem kevesebbszer, mint ötszázszor idézte. Mélységesen hitt abban, hogy a Mindenható ellenállt a zsidó hatalomnak. Ezt a hitét ez a nyilatkozata összegezte: **„Szeretnék itt hivatkozni egy nálam nagyobb emberre, Lerchenfeld grófra. Ő a Landstag utolsó ülésén azt mondta, hogy 'az emberi és keresztényi érzéseim megakadályozták, hogy antiszemita legyek'.**

Én azt mondom: keresztény érzéseim úgy mutatják nekem az Urat és az Üdvözítőt, mint harcost. Olyan embert mutatnak nekem, aki egykor magányosan, csupán néhány követőjével körülvéve felismerte, hogy mik ezek a zsidók, és embereket gyűjtött össze harcolni ellenük, és aki – Isten a tanúm! – a legnagyobb nem mint szenvedő, hanem mint harcos volt. Mint keresztény és ember határtalan szeretettel olvastam végig azt a szöveget, amely elmondja nekünk, hogy az Úr végül korbácsot ragadott és kiverte a Templomból a viperák fajzatait. Milyen félelmetes volt a harca a világért a zsidó méreg ellen!

Ma, kétezer év után a legmélyebb érzelemmel, mélyebben ismerem fel a tényt, mint bármikor azelőtt: ez volt az, amiért a vérét kellett ontania a Keresztény." Megválasztása után 1 éven belül, 1934 januárjában, a német néphez intézett újévi üzenetében a németek egyre növekvő népszerűségű vezére ezt mondta: **„… mi nemcsak a papok ezreit adtuk vissza az egyháznak, hanem tiszteletreméltó emberek millióinak adtuk vissza a hitüket a vallásukban és a papjaikban."**

A hivatalos német kormányzati politika

„A német kormány, amely a kereszténységet a német nemzet erkölcsi élete rendíthetetlen alapjának tekinti, a legnagyobb jelentőséget tulajdonítja a Szentszékkel való kapcsolatok fenntartásának és fejlesztésének."

„A nemzeti kormány a két keresztény vallást erkölcsi személyiségünk fenntartása legfontosabb tényezőjének tekinti."

„A Párt, mint ilyen, a pozitív kereszténység pártján van, anélkül, hogy valamelyik konkrét egyházhoz kötné magát." Az NSDAP programja, 24. pont.

„A kormány igazságos és objektív magatartást alkalmaz minden más vallás iránt."

Megválaszolt kritikusok

„Az úgynevezett demokráciákban a Németország ellen emelt vádak közé tartozik az a vád, hogy a nemzetiszocialista állam ellenséges a vallással szemben. Erre a vádra válaszul a német nép előtt a következő ünnepélyes nyilatkozatot szeretném tenni:

1. Németországban a múltban senkit sem üldöztek a vallási nézetei miatt, és nem fognak üldözni a jövőben sem.

2. A nemzetiszocialista állam 1933. január 30. óta az adókból származó közpénzből 1 800 000 000 birodalmi márkát bocsátott a két egyház rendelkezésére." Hitler ezután részletezte az óriási összegeket, amelyek a német egyházakba áramlanak, és messze a legvirágzóbbakká teszik azokat Európában. Rámutatott: abban, hogy az egyházat elválasztotta az államtól, csak Franciaország, Amerika és más országok irányvonalát követi.

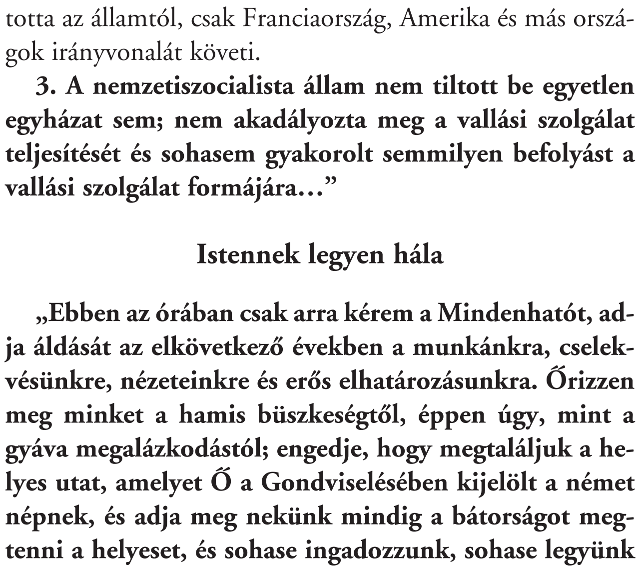
3. A nemzetiszocialista állam nem tiltott be egyetlen egyházat sem; nem akadályozta meg a vallási szolgálat teljesítését és sohasem gyakorolt semmilyen befolyást a vallási szolgálat formájára…"

Istennek legyen hála

„Ebben az órában csak arra kérem a Mindenhatót, adja áldását az elkövetkező években a munkánkra, cselekvésünkre, nézeteinkre és erős elhatározásunkra. Őrizzen meg minket a hamis büszkeségtől, éppen úgy, mint a gyáva megalázkodástól; engedje, hogy megtaláljuk a helyes utat, amelyet Ő a Gondviselésében kijelölt a német népnek, és adja meg nekünk mindig a bátorságot megtenni a helyeset, és sohase ingadozzunk, sohase legyünk gyengék, bármilyen erőszakkal vagy veszéllyel is találkozunk." – A nemzetiszocialista hatalomátvétel ötödik évfordulóján.

Rudolf Hess, a Führer helyettese

„Szembeszegült a Mindenható Lény eszméjével kapcsolatos ateista istenkáromlással." Rudolf Hess a népéhez mondott beszédében ezt mondta: **„Szerencsétlenség volt-e, hogy Hitler eljött? Nem hiszem. Meggyőződésem, hogy a Gondviselés őrködik a nemzetek fölött, és amikor egy feladatot teljesíteni kell a világban, a Gondviselés elküldi a megfelelő embert a megfelelő időben teljesíteni azt és ezáltal megmenteni a nemzetet az összeomlástól."**

Egyházi méltóságok köszöntik Hitlert

Azok felé, akik nem vallják a keresztény hitet, ugyanilyen egyenes volt: **„Nem engedjük, hogy egyetlen nemzetiszocialista is szenvedjen azért, mert nem csatlakozik egy bizonyos valláshoz, vagy mert nem csatlakozik egyetlen valláshoz sem. A hit olyan kérdés, amit mindenkinek a saját lelkiismerete fényében kell megoldania. Erőszakot nem szabad alkalmazni."** Hozzátette: **„A nemzetiszocializmus azt akarja, hogy minden német a maga számára döntsön a lelki kérdésekben, éppen úgy, mint Nagy Frigyes idejében. A nemzetiszocialista állam megadja az egyháznak, ami az egyházé, és az államnak, ami az államé."**

Milyen érdekes és jellemző volt, amit Adolf Hitler 1935. május 21-én mondott: **„…Mi sohasem akarjuk látni a vallásnak vagy a hitnek a hiányát, és nem akarjuk, hogy templomaink klubtermekké vagy mozikká váljanak."** Nem pontos összegzése-e ez annak, amit Európában és Amerikában ma bármely helyen utazóként tapasztalunk? Sőt azt is tapasztaljuk, hogy egykori templomokban pénzért árulják a zsidók vagy a mohamedánok áruit. Más templomokból pedig mecsetek lettek!

Rudolf Hess: **„A protestáns világ még mindig német vezetés alatt áll. Nincs alapja a külföldön hangoztatott félelemnek, hogy Németország cserbenhagyja a protestáns világot. A protestáns maradhat protestáns, és a katolikus, katolikus, és aki egyik sem, de mindazonáltal Krisztust megvallja, maradhat az, ami."** Hanns Kerrl, a német különleges ügyek minisztere megállapította: **„Adolf Hitler visszaadta a hitünket. Megmutatta nekünk a vallás igazi jelentését. Azért jött, hogy megújítsa számunkra atyáink hitét, megújítson és jobb lényekké tegyen minket…, éppen úgy, ahogy Jézus Krisztus a tizenkét apostolát mártírhalált vállaló, hívő csapattá tette, akiknek a hite megrázta a Római Birodalmat, mi is hasonló látványnak vagyunk tanúi napjainkban…"** És a Német Hit Mozgalma hozzátette: **„Hiszek a szent német népben a német határokon belül és kívül. Hiszek Adolf Hitlerben, akit Isten kegyelme azért küldött, hogy visszaadja ismét a hitünket önmagunkban."**

A papságról

Adolf Hitler 1934. augusztus 26-án a papságról szólva Koblenzben a nagylelkű támogatását fejezte ki: **„Tudom, hogy vannak a papoknak ezrei és tízezrei, akik nemcsak megbékéltek a mai állammal, hanem örömmel együttműködnek vele. Meggyőződésem, hogy ez az együttműködés egyre szorosabbá és bensőségesebbé válik. Az ő érdekeik nem ütközhetnek össze a mi hasonló érdekeinkkel a jelenlegi világ degeneráltságának tünetei elleni harcunkban, a bolsevista kultúra, az ateista mozgalom és a bűnözés elleni küzdelmünkben, abban a harcunkban, amelyet a nemzeti életünkben a közösségi gondolat tudatosításáért folytatunk, hogy legyőzzük a gyűlöletet és a széthúzást az osztályok között, leküzdjük a polgárháborút és a nyugtalanságot, a viszályt és az egyetértés hiányát.**

Ezek nem keresztényellenes, hanem keresztény elvek! És hiszem, hogy ha nem követnénk ezeket az elveket, nem tudnánk felmutatni sikereket, mert politikai küzdelmünk eredményén nem lenne Isten áldása."

És a hamis prófétákról

De a német Führer nem volt vak: látta a sarlatán papok bűneit, és tudatában volt annak, hogy bizonyos papok felforgatták vallási hivatásukat azzal, hogy a tanításuk tárgyául a lelki szükségletek helyett politikai és szociális kijelentéseket tettek meg. **„Kétségtelenül mindig voltak gazemberek, akik nem haboztak lealacsonyítani a vallást hitvány politikai használatra. Az ilyen embereknek szinte mindig semmi más nem állt a szándékukban, mint üzletet csinálni a vallásból és a politikából. De másrészről tévedés lenne magát a vallást, vagy egy vallásfelekezetet felelősnek tartani néhány csirkefogóért, akik kizsákmányolják az egyházat a maguk hitvány érdekeiért, mint ahogyan kizsákmányolnának bármi mást, amiben részük volt."**

A Mein Kampf-ban világosan leírta: **„… tévedés lenne a vallást, vagy az egyházat mint ilyet felelőssé tenni egye-**

sek bűneiért… de ezen értéktelen papok mindegyikére ezer vagy még több olyan személy esik, akik nemeslelkűen teljesítik küldetésüket, mint a lelkek bizalomra méltó őrei, akik a romlott kor szintje fölött kimagaslanak, mint kis szigetek a mocsártenger fölött.”

Az egyház első kötelessége

Mivel Hitler Krisztus tanítását támogatta, gyakran került összeütközésbe az egyházzal. Fő vádja az egyház befolyásos kalózai ellen azon feltevésben összegezhető, hogy ők **„vétettek az Isten képmása ellen, mivel nem vették figyelembe a fajt és a nemzet vérének tisztaságát. Ahelyett, hogy bosszantják a hottentottákat és a kaffereket missziójukkal, amit azok sem nem kívánnak, sem nem értenek, az egyházaknak odahaza az lenne a feladatuk, hogy megmentsék a saját népüket a testi és lelki leprától”.**

Adolf Hitler tipikus kijelentései

„Az árja szilárdan áll, együtt az Istennel a világ és a népe iránti magatartásában.” „Be akarjuk tölteni a kultúránkat újból a kereszténység szellemével – de nem csupán elméletben.” „És így hiszek ma abban, hogy a magatartásom összhangban áll a Mindenható Teremtő akaratával. Miközben őrt állok a zsidóság ellen, az Úr művét védem.”

„Egy politikai vezér számára népe vallási tanainak és gyakorlatainak szentnek kell lenniük. Máskülönben nem államférfi lenne, hanem reformer, ha meglenne a szükséges képesítése egy ilyen misszióra. Minden más magatartási vonal katasztrófát eredményezne, különösen Németországban.”

Hitler ellenségei egy alkalmat sem szalasztottak el azon törekvésükben, hogy aláássák a tekintélyét, népszerűségét, és a Führernek azt a kétségtelen tehetségét, hogy meg tudja nyerni az igazi keresztények szívét szerte az árja diaszpórában. Az ő válasza mindig keresztényi és lélektől átitatott volt.

Röviddel választási győzelme után, február 15-én, Stuttgartban barbár támadást intézett ellene a marxista-barát Katolikus Centrum Párt. Ő ezt mondta: **„És most Bolz elnök azt állítja, hogy mi fenyegetjük a kereszténységet és a katolikus hitet. Erre a vádra ezt tudom felelni: először is, most az állam élén keresztények és nem ateisták állnak. Nem csupán kereszténységről beszélek, nem; azt is vallom, hogy sohasem fogok olyan pártokkal szövetkezni, amelyek rombolják a kereszténységet. Ha ma sokan a fenyegetett kereszténységet az oltalmuk alá akarják vonni, azt kérdezném, hol volt számukra a kereszténység abban a 14 évben, amikor karonfogva meneteltek az ateizmussal… és egy és ugyanazon kormányban ültek azokkal, akik tagadták Istent?”** – Stuttgart, 1933. február 15.

Isten sohasem hagyott magára senkit sem

„Amikor a nép igaz célt tűzött ki maga elé és azt rendíthetetlen bátorsággal követte, amikor erős szívvel kiállt minden megpróbáltatást, amelyet az Ég ráküldött, akkor egy napon végül a Mindenható Gondviselés megadja majd neki harcainak és áldozatának gyümölcsét. Mert az Isten sohasem hagyott magára senkit sem, hacsak nem azt, aki előbb, Őt elhagyta.”

Egy tanulság keretében, ami Észak-Írország félrevezetett „keresztényeire” is alkalmazható, a Führernek ez volt az egyszerű üzenete: meggyőződése szerint a keresztények közös küzdelmet vívnak az árja emberiség közös megrontói ellen, ezért felhívja a katolikusokat és a protestánsokat a kölcsönös tiszteletre és megbecsülésre. **„A mi Mozgalmunkban a leglojálisabb katolikusok is le tudnak ülni a leglojálisabb protestánsok mellé, anélkül, hogy bármelyikük a legkisebb lelkiismereti konfliktusba kerülne vallási meggyőződésével.”**

A Führer kifejezte sajnálkozását amiatt, hogy a hitvallások közötti versengés következtében a különböző vallások hívei érdektelenül szemlélik az árja embernek (a nemes és egyedülálló teremtménynek, amelyet Isten kegyelme adott a Földnek), megszentségtelenítését és megsemmisítését. Hozzátette: **„A Föld jövője szempontjából nem az a fontos, hogy a protestánsok győzik-e le a katolikusokat, vagy a katolikusok a protestánsokat: egyedül annak van jelentősége, hogy az árja embert sikerül-e megőrizni, vagy kipusztul-e. És mégis, a két egyház ma nem az árja ember megsemmisítője ellen harcol, hanem kölcsönösen egymást akarják megsemmisíteni.”**

Isten segítségével

„Ha a Gondviselés nem vezetett volna minket, sohasem találtam volna rá ezekre a szédítő ösvényekre. Ezért van az, hogy mi, nemzetiszocialisták a szívünk mélyén hívők vagyunk. Senki sem képes alakítani a világtörténelmet vagy a népek történetét, ha a szándéka és a hatalma nem támaszkodik ennek a Gondviselésnek az áldásaira.”

„Hiszem, hogy ez volt Isten Akarata, hogy küld egy fiút a Birodalomba, engedi őt vezérré válni, annak érdekében, hogy visszavezesse hazáját a Birodalomba. Máskülönben kételkedni kellene a Gondviselésben.” „Segíts magadon, akkor téged is megsegít a Mindenható.”

A keresztény szeretet

1937 októberében a Téli Segély Kampány folyamán a Führer példamutatóan, fáradhatatlanul kampányolt a nélkülözők érdekében: **„A Téli Segély Akció is a legmélyebb értelemben vett keresztény munka. Amikor oly gyakran látom, hogy szegényesen öltözött lányok oly végtelen türelemmel gyűjtenek, hogy kedveskedjenek azoknak, akik szenvednek a hidegtől, miközben őket is rázza a hideg, akkor úgy érzem, hogy ők valamennyien a kereszténység Apostolai – amely nagyobb joggal mondható igazi kereszténységnek, mint bármi más. Ez egy tisztességes egyház kereszténysége, amely mögött nem szavak, hanem tettek állnak.”**

Pacelli bíboros, a későbbi XII. Piusz találkozik Hitlerrel

A nemzetiszocializmus kultuszellenes

Csak a kultikus hiedelmek dolgaiban volt a Führer kevésbé udvarias: Nürnbergben 1938. szeptember 6-án abszolút világossá tette a nézeteit: **„A nemzetiszocializmus a realitások hidegfejű tana: világosan tükrözi a tudományos ismeretet, és annak gondolati kifejezése. Mivel megnyertük népünk szívét ennek a tanításnak, nem óhajtjuk megtölteni a lelkét olyan miszticizmussal, amely kívül fekszik e tanítás céljain.**

A nemzetiszocializmus nem kultikus mozgalom, nem istentiszteleti mozgalom. Kizárólag „népi” politikai tanítás, amely faji elveken alapul. A célja nem misztikus kultusz, csupán a közös vérrokonság által meghatározott nép gondozása és vezetése. Ezért nincsenek istentiszteleti termeink, hanem csak csarnokaink vannak a népnek, a szabad ég alatt nem istentisztelet, hanem gyűlések és parádék folynak. Nincsenek vallási lelkigyakorlataink, hanem sportarénáink és sportpályáink vannak, és az összejöveteleink helyszínének jellemző vonása nem egy katedrális misztikus homálya, hanem egy terem vagy egy csarnok világossága és fénye, amely kombinálja a szépséget az egészséggel, céljának megfelelően. Ezekben a csarnokokban nem istentiszteleti szertartásokat celebrálnak, hanem ezek kizárólag olyanfajta népi összejöveteleknek vannak szánva, amelyeket megismertünk hosszú küzdelmeink folyamán.”

A kultusz-pártiaknak szóló világos, egyértelmű figyelmeztetésben, akik akkor éppen úgy, mint most megpróbálták tévutakra téríteni a nemzetiszocialista mozgalmat, a Führer válaszában rámutatott: **„Nem engedünk misztikusan gondolkodó, a világon túli titkokat okkultista szenvedéllyel magyarázni akaró embereket belopakodni a mozgalmunkba. Ilyen emberek nem nemzetiszocialisták, hanem valami mások – mindenesetre olyan valamik, aminek semmi köze hozzánk… A mi kultuszunk kizárólag a természetesnek a kultiválása, ezért Isten akarata szerinti. Az alázatunk feltétlen meghajlás a lét isteni törvényei előtt, amennyiben azok azért vannak, hogy mi, emberek megismerjük őket. Irántuk így fejezzük ki a tiszteletünket.”**

A külföldiek által hangoztatott tipikus vélemények

Adolf Hitler mindig kijelentette: **„Mindenekelőtt hiszek a Mindenható Istenben”.** Valamint: **„Ünnepélyesen kijelentem, hogy a Mindenható Isten kiválasztott erre a feladatra.”** – James Larratt Battersby, Európai Német Világegyház.

„Katolikus és protestáns, porosz és bajor, munkaadó és munkás, gazdag és szegény – mind egy néppé forrottak össze. Vallási, lakóhelyi vagy osztálykülönbségek nem osztják meg már a népet. Ez az egység utáni szenvedélyes vágy a szorongató szükségből született.” – David Lloyd George

„Az agnosztikus és nem-keresztény vallások iránti türelem kiterjedt a zsidó vallási életre is Németországban. Már megpróbáltam megvilágítani, hogy a zsidókra törvényileg kiszabott speciális bánásmódot kizárólag faji, és nem vallási motívumok inspirálták. A zsidók a vallásgyakorlatukban teljes szabadságot élveznek.” – Cesare Santoro, „Hitler Germany Seen by a Foreigner”.

„A német keresztények végre úgy érzik, hogy a Mindenható adott nekik valamit. Ha az új Németország mérhetetlen szellemi erőit fel lehet használni a kereszténység szolgálatában, amelynek új küldetését a németek mélységesen tudatosítják, akkor az új német állam keresztény lesz.” „Ez az, amit a zsidó barátaimtól megtudtam, akik Németországban maradnak, és nem akarják elhagyni az országot, és sohasem kérték annak elhagyását. Akik el akarnak menni, vagy vissza térni, ezt kedvükre megtehetik. A törvény a zsidóknak lényegében ugyanolyan szabadságot biztosít, mint másoknak.” – H. Powys-Greenwood.

Hitler első éve **„Ismereteim szerint egyetlen olyan eset sem fordult elő, amelynek során az úgynevezett keresztényellenes nácik meggyilkoltak volna akárcsak egy papot is.”** – Dr. Austin J. App (történész, Philadelphiai Egyetem).

Zsidó vélemény a vallásról a Harmadik Birodalomban

„… A Harmadik Birodalom a megkeresztelt zsidóknak előnyt biztosított. A nemzetiszocialista Harmadik Birodalom gondosan megkülönbözette a talmudi és a megkeresztelt zsidókat.” – Philip Freedman: „Their Brothers Keepers”, N. Y., 1957.

Amerikai kettős mércék

„Az USA kifogást tett 1938. március 30-án egy német törvény ellen, amely törölte a zsidó egyházat a német egyházak hivatalos lajstromából. Ez a törvény megfosztotta a zsidó egyházat az állami javadalmazástól. A valóságban ez a törvény összhangba hozta a német jogot az angol joggal.” – Daniel L. Hoggan (történelmi revizionista).

Illusztratív végakarat

Joseph Göbbels: **„Ne engedd, hogy összezavarjon az a zűrzavar, amely most uralkodik világszerte. A hazugságok egy napon összetörnek a saját súlyuk alatt, és az igazság újra diadalmaskodik. Az óra eljön majd, amikor mi tisztán és szeplőtlenül állunk, amilyenek a céljaink és a meggyőződéseink mindig is voltak.”** – Joseph Göbbels utolsó levele a mostohafiához.

Magda Göbbels: **„Ezért a gyermekeket is magammal vittem. Ők túl értékesek arra az életre, ami utánunk jön majd; az irgalmas Isten meg fog engem érteni, ha én magam hozzásegítem őket egy irgalmas távozáshoz.”** – Magda Göbbels utolsó levele fiához.

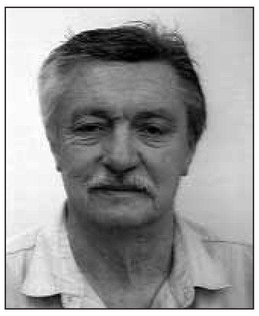
Rudolf Hess: **„Bármi is ennek a bíróságnak az ítélete, ártatlannak leszek nyilvánítva Krisztus ítélőszéke előtt.”**

Alfred Rosenberg: **„Bűnök a kereszténység ellen? Fordítottak-e Önök valaha is némi figyelmet a kereszténység elleni orosz bűnökre? Az oroszoknak van képük az ítélőszékben ülni, holott 30 millió halott terheli a lelkiismeretüket? Miért? Ők a világ szakértői. Ezrével gyilkoltak meg papokat a forradalmuk alatt.”**

Keitel tábornagy: **„A Mindenhatóhoz fordulok. Legyen irgalmas a német néphez, és mutasson feléjük szerető gondoskodást.”**

Adolf Hitler: **„A nemzetiszocializmus lényegében vallásos mozgalom és hit. A politikai és vallási eszmék germán, árja világa megszentelt Örömhírként az emberiség gyógyítója lesz.”**

(Ford.: Tudós-Takács János)

Ungvári Gyula:

HITLER SZOVJETELLENES HÁBORÚJÁNAK ELŐZMÉNYEI

Bevezető

J. Lukács önellentmondásos értékelése Hitlerről

A Korvin-lánccal kitüntetett történész legújabb rövid kis művétől többet várhattunk, legalább is a vonatkozó témakörben eddig magyarul megjelentetett könyveinek tükrében. Persze e munkából is kiderül, hogy Lukács az ún. Churchill-párti történészek közé tartozik. Az alábbiakban elemzett művében így ír Churchillről: „ami az Oroszországgal kapcsolatos alapvető kérdést illeti, abban döbbenetesen következetes volt. Már 1940-ben s aztán 1941-ben és később is tisztán és világosan látta a lehetőségeket: vagy egész Európát Németország fogja uralni (hosszú időn át), vagy Európa keleti felét Oroszország fogja uralni (valószínűleg nem hosszú időn át), és fél Európa jobb, mint a semmi." (J. Lukács: Hitler és Sztálin. 1941. június. p. 97.) Megdicséri Churchillt, amiért az már 1939-ben – egyébként a brit politikai elit meghatározó képviselőivel együtt – arra a következtetésre jut, hogy „ideje felajánlani a Szovjetuniónak, hogy lépjen szövetségre a nyugati demokráciákkal, elvégre őt is Hitler fenyegeti." (Id. mű: p. 51.) Ráadásul Lukács e művének tükrében olyan szerzőnek bizonyul, aki jelentős szakmai kívánnivalót is maga után hagyva csatlakozik azokhoz, akik Hitler és Sztálin összehasonlítása során két nem bizonyított állításcsoportra (az ún. zsidó holocaustra vonatkozó ismert állításokra és Hitler állítólagos imperialista szándékaira vonatkozó állításokra) hivatkozva arra az abszurd következtetésre jutnak, hogy Hitler gonoszabb volt, mint Sztálin, a nemzetiszocializmus rosszabb volt, mint a kommunizmus.

E művében is pl. így ír: „Buckley ...azt írta: 'Jobb lett volna a világ, ha Hitler beveszi Moszkvát? Rosszabb aligha lehetett volna.' Rosszabb lett volna, mert Hitler akkor szinte legyőzhetetlenné válik – nem örökre, de fájdalmasan hosszú időre." (Id. mű: p. 129.) Ez a lukácsi állásfoglalás pontosan igazodik Hitler és Sztálin közös nevezőre hozásának, ugyanakkor Hitlert általában Sztálinnál is jobban elmarasztaló megítélésének – a különféle politikusi állásfoglalásokban és a tömegkommunikációban – napjainkban változatlanul domináns irányzatához. A különböző véleményszabályozó csatornákon ugyanis Hitlerrel és Sztálinnal összefüggésben az ember vagy arról hall, hogy „egyik nagyobb gazember volt, mint a másik", vagy arról, hogy Hitler volt a világtörténelem leggonoszabb államvezetője, akinek gonoszsága nem egyszerűen történelmi tény, hanem – pl. a hellerágnesi interpretációban – egyenesen metafizikai gonoszság.

Persze Lukács e művében is erőteljesen jelentkezik az a vélemény, amely Hitler és Sztálin teljesen egyforma megítélését tükrözi. E szerint Hitler zseni volt, Sztálinnal együtt óriás, bár nyilván démoni géniusz, ami abból a lukácsi megállapításból is kitetszik, hogy „úgy látszik a Gondviselés nem engedi, hogy óriások uralják a világot" (Id. mű: p. 131.) Ugyanerről a közös nevezőről szól Lukács azon értékelése is, amely szerint Hitler is, Sztálin is a kb. 1500–2000 közötti újkor (modern kor) végének olyan politikusai, akik „országuknak az úgynevezett felvilágosodás – vagy nevezzük az értelem korának – elleni reakcióját képviselték, vagy még pontosabban lázadás volt ez a polgári civilizáció világa ellen, amely nagyjából akkor ért a csúcsára, amikor ők születtek". (U.o.) Kétségtelen, hogy a könyv végén közölt emez összefoglaló megállapításban ugyan van valamiféle részigazság is, ennek kibontását azonban egyrészt az a körülmény zavarja, hogy Lukács itt is összemossa Hitler és Sztálin alakját, szerepét, másrészt az, hogy adós marad a racionalista aufklerizmus szellemtörténeti, valamint a polgári civilizáció fogalmi bemutatásával. Lukáccsal ellentétben úgy gondoljuk, hogy Hitler az emberi fejlődésben a génállományt és a kultúrát, valamint e kettő szintézisét, az ún. népfaj fogalmát tekintette a leginkább meghatározónak, és mindenekelőtt a német népközösség felemelkedését kívánta előmozdítani, Sztálin viszont egy „népboldogító" utópia embertelen fanatikusa volt. A modernitás rossz oldalát (az anyagi fogyasztás, gyarapodás istenítését, a pénz uralmát s az emberiségnek egy kisebbség befolyása alá vetését) viszont napjainkban elsősorban a judeokrata pénzemberek képviselik, s az ő szolgájuk volt Churchill is, Roosevelt is.

Mindamellett a lukácsi értékelés ellentmondásosságát elsősorban nem a fenti idézetekből láthatjuk igazán, hanem egyes olyan megállapításokból, amelyek esetleg arra mutatnak, hogy a fenti értékelő megállapítások nem tükrözik Lukács valódi véleményét, és inkább arra szolgálnak, hogy elhárítsák szerzőnk feje felől munkássága, életműve esetleges mellőzésének ama kockázatát, amely a korábbi munkáiban bemutatott Hitler-kép, a második világháborút megelőző évek Hitlerének viszonylag tárgyilagos rajza nyomán váratlanul akuttá válhat. A fenti vélemények tükrében ugyancsak meglepően ugyanis ilyen értékeléssel is találkozhatunk a „Hitler és Sztálin. 1941. június" c. műben. A könyv 48. oldalán Lukács a kegyetlen kaukázusi bandavezérnek, a Rettegett Ivánhoz hasonlított, általa parasztcárnak is mondott Sztálinról szólva így ír: „Sztálin uralmának 1928 és 1939 között borzalmas a summája. Emberi ésszel szinte fel sem foghatóan rettenetes. A kollektivizálás és a tisztogatások időszaka volt ez: két halvány szó, amely nem jelent semmit, amíg nem tudjuk, mit fednek: milliók nyilvánvalóan szükségtelen halálát, éhínséget és olyan tömeges kivégzéseket, amelyek párját hiába keressük évszázadok során.... Joszif Sztálin Szovjetuniója egy sötét, komor embertömeg benyomását keltette.... gennyesedő égésnyomokkal és ezernyi vérző sebbel." Ezzel szemben: „Az 1930-as években...Adolf Hitler Európa legerősebb nemzetévé tette Németországot, úgy, hogy mögötte állt egy magabiztos nép túlnyomó többsége a rendületlen német napsütésben..." Pontos különbségtétel, ha nem is teljes. Vitathatatlan, hogy az értékelésnek ez az ellentmondássága a gondolkodó olvasót nem kis zavarba ejtheti.

Kiindulópont e dolgozat témájának elemzéséhez

Lukács e művének középponti témája az általa a második világháború fordulópontjának minősített német támadás a Szovjetunió ellen, 1941. június 22-ének eseménye. A mű által kiváltott csalódás lényegében ezen esemény, e nap, ill. a hozzá vezető államvezetői gondolatok, intézkedések és országos, sőt nemzetközi cselekmények és a belőlük fakadó következmények téves, sőt olykor hamis bemutatásából, értékeléséből fakad. Csalódásunk érzékeltetéséhez szólnunk kell az adott eseményt tágabb összefüggésben érintő nemzetközi erőviszonyokról, államvezetői lépésekről.

Abból célszerű kiindulni, hogy a második világháború kirobbanását, alakulását meghatározó legfőbb államvezetők intelligens, logikusan gondolkodó, a valóságot a kor színvonalához képest „jól" ismerő emberek voltak, és informált szakértő csapat támogatásával hozták meg döntéseiket. Tapasztalataik, információik, jellemük, egyéniségük és főként világnézetük, politikai céljaik ugyan igen különbözőek voltak, de mindegyikőjükre jellemző volt, hogy a célt, amit maguk elé tűztek, rendkívül következetesen törekedtek megvalósítani, nem riadva vissza az – általuk magasabb szintűnek tekintett célok tükrében mellőzhetőnek vélt – erkölcsi követelmények pl. folyamatos megsértésétől sem. Ugyanakkor az ő erkölcsi szempontból vett elmarasztalásuk vagy méltatásuk messze nem lehet azonos mértékű. Nyilvánvaló, hogy különbséget kell tenni a háború kirobbanásában, majd eszkalálásában játszott szerepük, a saját és az ellenséges ország polgári lakosságához, valamint haderejéhez való gyakorlati viszonyuk, különösen pedig az erőforrások és harci eszközök felhasználása, valamint a megtorlás és az elfoglalt területek pacifikálása során alkalmazott módszereik tekintetében.

A következőkben a második világháború legfontosabb hadviselőinek (a szóban forgó országokat kormányzó legfőbb döntéshozóknak) a háború kirobbantásában és kiterjesztésében játszott szerepét taglaljuk, az erkölcsi vonatkozásokat csak e tekintetben elemezve és egyébként inkább csak érintve. Elemzésünk tehát válasznak tekinthető arra a kérdésre is, hogy a világtörténelem eddigi legszörnyűbb háborújának kirobbantásáért és eszkalálásáért kit (kiket) terhel a felelősség, vagyis ebből a szempontból kit (kiket) lehet háborús főbűnösnek tekinteni.

A legfőbb döntéshozók végső céljai

Attól a pillanattól kezdve, hogy Hitler hatalomra került, mindazoknak, akiknek a Birodalom újonnan kinevezett kancellára már korábban is szálka volt a szemükben, Hitler hatalmának belső vagy külső megdöntése legalábbis reményeik közé tartozott. A Zsidó Világkongresszus pl. már 1933-ban gazdasági bojkottot, pénzügyigazdasági háborút hirdetett a hitleri Németország ellen. A zsidó vezetők és a hozzájuk igazodó politikai elit ellenszenve a következő időkben nem múlt el, legfeljebb időnként egy-egy politikus részéről csillapodott. Miután Hitler hozzálátott a Versailles-i békeszerződés bilincseinek széttöréséhez (a Reichswehr helyén létrehozta a Wehrmacht-ot, a locarnoi egyezményt hatálytalanítva bevonult a demilitarizált Rajna-vidékre, egyesítette Ausztriát a Német Birodalommal és támogatást nyújtott Henlein Szudétanémet Pártjának, amely az érintett térséget a maga 3 millió német lakosával együtt egyesíteni kívánta a Birodalommal), a Versailles-i szerződés egykori létrehozói félelemmel vegyes agresszív szándékokkal kezdtek a hitleri Németországra gondolni. A háborúig azonban nem jutottak el: 1938-ban Európában győzött a józan ész. Megszületett a müncheni egyezmény, amelyben teljesült a német kívánság, majd a Csehszlovákia megkurtításában egyaránt érdekelt és a németekkel együtt fellépő lengyelek igénye és az első bécsi döntéssel – bár korántsem teljesen – a trianoni béke vonatkozó klauzulájának revízióját hirdető magyarok kívánsága is. Az évet a német-francia megbékélés alapját lerakó december 6-i párizsi megállapodás zárta le.

Azok a döntéshozók, akik a döntő fontosságú országok háborúba lépéséről határoztak, s akik a háború során gyakorlatilag diktátorok voltak, a következők: Chamberlain (s az őt korán felváltó Churchill), Roosevelt, Hitler és Sztálin. Kétségtelen, hogy a brit miniszterelnökök közül a betegeskedő és Hitlerrel már-már egyezkedni kívánó (s a későbbiekben e téren a békekötésre is hajlandó) Chamberlain csupán a II. világháború szigorúan vett kirobbantásában volt vétkes.

Lukács ebben az írásában azokhoz csatlakozik, akik hamisan láttatják e szereplők céljait, s akik pl. Churchill céljaként az alapvető szabadságjogok s a szabad választásokon alapuló parlamentáris demokrácia európai biztosítását, a „demokratikus" országokban élt nemzetek demokráciájának megvédését, helyreállítását, ill. a demokrácia további kiterjesztését határozzák meg. Ezzel kapcsolatban mindenekelőtt szögezzük le: ha „a szükség úgy kívánta", a brit politikai elit könnyű szerrel tekintett el ezektől a modellektől. Messzemenően vitatható továbbá, hogy Churchill demokráciaeszménye az egyetlen lehetséges demokráciaeszmény lenne. Ráadásul, ha el is fogadnánk azt a churchilli nézetet, hogy az ő értelmezése szerinti „demokrácia ugyan rossz kormányforma, de nála jobb nincs", jogos marad a kérdés: indokolhatja-e ennek a szabadságmodellnek, demokráciaeszménynek a helyreállítása vagy megteremtése azt a mérhetetlen véres és vértelen áldozattal és az ember által teremtett tárgyi világ ily mértékű pusztulásával járó szenvedést, amit a „teheráni nagyok" koalíciója Európára rászabadított, rámért. Márpedig tény, hogy ha a második világháború kirobbantásáért szigorúan véve a németeknek hadat üzenő brit miniszterelnök, Chamberlain volt is az I. sz. felelős, de e háború folytatásáért, kiterjesztéséért a felelősség már Churchillt, a

hitleri Németország elpusztításának kérlelhetetlen, céltudatosság dolgában verhetetlenül monomániás képviselőjét, a Hitler-ellenes koalíció fő szervezőjét terheli. (Erre utal Goebbels – Lukács által is idézett – naplóbejegyzése Churchill-lel kapcsolatban: „Ha ő nem lenne, már régen véget ért volna a háború.") Churchill egyébként már a britek háború előtti politikájában is fő szerepet játszott, jóllehet csak 1940 május 10-étől vált formálisan is az 1. sz. brit döntéshozóvá.

Sem Roosevelt agyában, sem Sztálinéban nem Németország leverése volt a végcél. Mind Roosevelt (és persze főként a mögötte álló, már akkor globál-imperialista gondolkodású judeokrata s az elnöknél általában koncepciózusabb szakértő csapat), mind a (német-szovjet háború tekintetében magát elszámító, s ennek következtében egy pillanatra magába roskadt, de alvezérei unszolására a hadvezér szerepét mégis és mindvégig vállaló) szovjet despota számára a hitleri Németország legyőzése csak az eszköz szerepét játszotta. Nem teljesen ez a helyzet Churchill esetében, aki ugyan a Brit Birodalom jövőjét fontosnak tekintette és nemcsak beöltözött a szabadság és demokrácia tógájába, de az általa elképzelt demokratikus modellt valóban a demokrácia egyedüli formájának gondolta, a nemzetközi zsidóságtól is ösztönözve végső céljául valójában a hitleri német állam megsemmisítését tűzte ki, azaz ezt követő esetleges célok kitűzésével már nem foglalkozott. Mindenesetre előbb, mint Sztálin vagy Roosevelt, Churchill már hirdette azt a hamis premisszát, hogy Hitler egész Európát (s talán az egész világot) maga alá akarja gyűrni. Churchill a második világháborúról írott művében egyébként meghamisította azt a tényt, hogy a háború kirobbanása után Hitler minden katonai hódítása a német védelem célját szolgálta. Végül is Churchill elérte célját, igaz, számára is igen súlyos áron (Anglia szinte teljesen kiszorult Európa ügyeinek intézéséből, mert e földrész nyugati fele amerikai, keleti fele pedig szovjet befolyási övezetté vált, ráadásul hosszabb távon a britek elveszítették színes bőrű alattvalóikat, sőt, tengeri befolyásuk is másodrendűvé vált).

Hitler céljaként az Európa fölötti uralmat láttatja Lukács, figyelmen kívül hagyva, hogy Hitler sem a Mein Kampfban (ill. publicisztikáiban, szónoklataiban) nem mutatkozott olyan politikusnak, aki szerint Németországnak egyeduralmat kellene élveznie Európa fölött, sem a békés építőmunka éveiben kancellárként, Führerként nem hozott olyan döntést, amely ilyen cél mögöttes létezésére mutatott volna (gondoljunk a 10 éves lengyel-német megnemtámadási szerződésre, a brit-német flottaegyezményre, a francia-német párizsi megállapodásra 1938. dec. 6-án stb.). Kétségtelen, hogy a lengyel provokációkra Hitler háborúval válaszolt, és hamis hírverők és hírmagyarázók megtehették és meg is tették, hogy Hitler lépéseit az agresszió és expanzionizmus látszatába burkolják, a tények azonban azt mutatják, hogy Hitler e háborút nemcsak nem kívánta Nagy-Britannia és Franciaország irányában eszkalálni, hanem többször is (pl. 1939. aug. 25-én, 1939. okt. 6-án, a Wehrmacht lengyelországi győzelme után, majd 1940. júl. 19-én, a nagy német nyugat-európai győzelem után, végül 1941 elején is egy béketapogatódzás erejéig) nagyszabású békeajánlatot tett a briteknek, amikre minden egyes esetben a merev elutasítás volt a válasz. A Führer egyébként csak azután hagyott fel békekísérleteivel, miután meggyőződésévé vált, hogy a britek mindaddig nem hajlandók békét kötni és folytatják Németország megsemmisítésére irányuló harcukat, amíg reménykedhetnek Sztálin Oroszországában vagy az Egyesült Államokban. Ugyanakkor Hitler továbbra is bízott, éspedig – mint azt a brit Haditanács 1941 tavaszi híres ülése mutatja – korántsem alaptalanul egy majdani brit békekezdeményezésből kiinduló angol-német békekötés lehetőségében. Az is tény, hogy Hitler szovjetellenes hadisikerei, hódításai során még csak halvány szándékot sem mutatott a német élettérnek Oroszország rovására történő megnagyobbítására (a Mein Kampfban írtak megvalósítására).

Az persze kétségtelen, hogy Hitler minden egyes hadjáratát az a cél határozta meg, hogy a rákényszerített háborút megnyerje, de legalábbis ne veszítse el. Ez magyarázza a lengyelországi, az észak-európai, a nyugateurópai, a balkáni hadjáratait, a szovjettel vagy a nyugati koalícióval folytatott háborúja során hozott támadó, megszálló, pacifikáló vagy védekező hadműveleteit. Mindez viszont mint hadviselőnek a lehető legtermészetesebb törekvése volt.

Ugyanakkor Hitler nemcsak hogy nem érte el a maga elé tűzött célt, de annak éppen az ellenkezője következett be: Németország számára – mindenekelőtt a Versailles-i békeszerződés bilincseinek széttörése útján – külső békét, biztonságot, hozzá méltó európai hatalmi státust akart, valamint a német népfaj sokasodását és kiválóságának fokozódását akarta, ezzel szemben a külhatalmak által rákényszerített háború a német népesség hatalmas vérveszteségét, életterének rendkívüli leszűkítését, életviszonyainak példátlan leromlását, máig tartó megalázottságát eredményezte.

A legtöbbet Roosevelt érte el: megnyitotta a kaput az előtt az út előtt, amelyen haladva országa kb. fél évszázad alatt a világ egyedüli szuperhatalmává vált. Roosevelt célja mindenekelőtt a hazai izolációpárti felfogás visszaszorítására, az ún. amerikai imperializmus kibontakoztatására irányult, mégpedig mindkét (csendes-óceáni és európai) irányban. Az európai orientációban igen nagy súlyt kapott a Hitler-ellenes zsidó lobbi ajánlása (Einstein a brit-német konfliktusnak már kezdeti szakaszában javasolta az elnöknek az atomfegyver kifejlesztését, kifejezetten németellenes célból). E lobbizóknak köszönhető, hogy a hitleri Németország legyőzése Pearl Harbour ellenére is elsőbbséget élvezett az amerikai háborús stratégiában.

Ami Sztálin céljainak megítélését illeti, Lukács itt bizonyosan nem lát tisztán. Abban lényegében igaza van, hogy Sztálin államfelfogása a kezdeti marxista-forradalmári felfogásról „államférfihez méltó" felfogásra váltott át, vagyis Sztálin többé nem tekinthető „dogmatikus marxistának" (id. mű: p. 47), de már abban is téved, hogy ez a 30-as évek végére mutatkozik meg, hiszen ez már a Sztálin és Trockij közötti vita során látható volt. E vitában valójában Trockij bizonyult leninistának, nem Sztálin, hiszen Sztálin valójában a 20-as évek végén már doktriner leninista sem volt, nem hogy „dogmatikus marxista" lett volna. Sztálin ugyanis – jóllehet ugyanúgy kommunista volt, mint Marx vagy Lenin és az állammal kapcsolatos végcélt illetően sem volt újszerű a felfogása (pl. ő is úgy gondolta, hogy a kommunizmusban az állam majd meg fog szűnni) – a kommunizmushoz vezető – nem rövid – út tekintetében mind a marxi, mind a lenini sémától alapvetően eltérő felfogást vallott, mégpedig döntően különbözőt a leninitől és egyenesen ellentéteset a marxihoz képest. Ti. a végcélt (a kommunizmus megteremtését és pl. az állam megszűnését a kommunizmusban) nem az állam fokozatos leépülésének végeredményeként, a dolgozók kis önigazgató kommunáinak össztársadalmi integrációjaként képzelte el, hanem a kommunista mozgalom olyan világméretű diadalának eredményeként, amelyhez viszont csakis az állami totalitás lehető legnagyobb mérvű megvalósítása, a szovjet erő legyőzhetetlenné tétele, ellenállhatatlansága vezethet el.

Sztálin tehát – feladva a doktriner marxizmust és a doktriner leninizmust – már a 20-as években egy új tanítást dolgozott ki. Ennek mélyén az a koncepciója húzódott meg, hogy Nyugat-Európában a proletárforradalmak távlatai megszűntek, és a Szovjetunió csak úgy maradhat fenn, és a kommunizmus ügye csak úgy győzhet világviszonylatban, ha a Vörös Hadsereg válik a világ leghatalmasabb fegyveres erejévé, és a világ országait egy Moszkvából irányított kommunista összeesküvés hálózza be. Felfogása szerint tehát a Szovjetuniót kell olyan erőssé tenni, hogy a kommunizmus ügyét nemzetközi szinten diadalra segítse. Ennek a felfogásnak elméleti alapja annak a lenini koncepciónak a – továbbfejlesztéseként hirdetett – átalakítása volt, amely szerint a proletárforradalom egy elmaradott országban is győzhet, de a kommunizmus ügyének győzelméhez arra van szükség, hogy a fejlett (nyugat-európai) kapitalista országokban is győzzön a proletárok forradalma. Sztálin viszont úgy gondolta, hogy nemcsak győzhet a szocialista (proletár) forradalom egy olyan fejletlen országban is, mint amilyen a Szovjetunió, de a szocializmus felépítése is lehetséges itt. E koncepció elméleti előfeltétele a szocializmus értelmezésének hagyományos kommunista változatával szemben egy olyan szakrálissá tett szocializmusértelmezés kidolgozása, amely szerint a szocializmus elméletileg a kommunizmus alsóbb foka, gyakorlatilag pedig maga a totális bolsevista pártállam.

Az új sztálini koncepciónak számos fontos következménye lett. Így pl. a szovjet állam külpolitikájának, katonapolitikájának az újdonsága is. A sztálini külpolitika nem volt a cári Oroszország külpolitikájának egyenes folytatása. Amíg a cári Oroszország külpolitikájának talán a legfőbb célkitűzése volt az ország kijutása a meleg tengerekhez, addig a sztálini Szovjetuniót a meleg tengerek csak mérsékelten érdekelték. Nem véletlen, hogy Sztálin elutasította Hitlernek azt az ajánlatát, hogy diplomáciai erőfeszítéseinek, katonai mozdulatainak súlypontját Perzsia és India irányába helyezze át, viszont nem okozott számára komoly gondot a brit-szovjet szövetség oltárán feláldozni a cári Oroszország földközi-tengeri törekvéseit (abból a körülményből, hogy 1941. augusztus 15-én a Vörös Hadsereg megszállta Perzsia északi részét, nem következik a Szovjet alapvető stratégiai irányvonalának megváltozása, annál is kevésbé, mert ez az akció brit-szovjet egyeztetés eredménye volt). A marxi-lenini végcélt követő Sztálin Európa iránt érdeklődött, mindenekelőtt a képzettebb, hatékonyabb európai munkaerő-állományt kívánta a bolsevista állam rabszolgajármába befogni. Ez Sztálin szerint előfeltétele volt a kommunizmus világméretű győzelmének. Ha Sztálinnak elsősorban a meleg tengerekre fájt volna a foga, akkor valószínűleg ő is csatlakozik a háromhatalmi egyezményhez – Anglia ellen. A meleg tengerekhez vezető úton azonban csak elmaradott, segítségre szoruló, alacsony színvonalú (főként színes bőrű) népekre lelhetett. Értékes, nagy hatékonysággal kizsákmányolható munkaerőforrással csak Nyugat felé előretörve találkozhatott. Más szóval sokkal nagyobb érdekellentét feszült a Szovjetunió és Németország, mint a szovjet állam és a Brit Birodalom között.

Tudván, hogy Sztálin gondolkodásában a kommunista végcél és a hozzá vezető út központi szerepet töltött be, hibát követnénk el, ha a sztálinizmust holmi szovjet vagy kivált nagyorosz nacionalizmusnak állítanánk be. A szovjet patriotizmus vagy az orosz nyelv uralmi helyzetbe hozása csupán racionális eszközök voltak a kommunista világbirodalom megteremtésének útján: a Szovjetunió stb. iránti pozitív érzelmek ösztönzése energiával töltötte fel, az orosz nyelv dominanciája pedig megkönnyítette a kommunista hódítást. Ami tehát a „szovjet nacionalizmus" (patriotizmus, nyelvi és kulturális oroszosítás) vagy „proletár internacionalizmus" dilemmáját illeti, Sztálin mindkettőt eszköznek tekintette, és a hangsúlyt mint reálpolitikus államférfi a körülményekhez, a realitásokhoz igazodva igyekezett meghatározni. A kulturális nacionalizmust egy bizonyos mértékig mindig elfogadta, a politikai értelemben vett nemzetelvűséget azonban stratégiailag kiirtandónak tekintette, miként a proletár internacionalizmuson sem értett sohasem mást, mint behódolást Moszkvának (személy szerint neki).

A második világháború befejeződésének, eredményének tükrében Sztálin hatalmas lépést tett végső céljának megvalósulása felé, minthogy azonban utópisztikus célt tűzött maga elé, célját sem ő nem érhette el, sem utódai, sőt, Gorbacsov személyében olyan örököse is akadt, aki teljesen lemondott a sztálini végcélról.

(Folytatjuk)

Kevin Alfred Strom:

A VADÁLLAT MINT SZENT: AZ IGAZSÁG IFJ. MARTIN LUTHER KING-RŐL

Amikor a kommunisták átvették a hatalmat egy ország fölött, az első dolguk, amit tettek, az volt, hogy elkobozták a magánkézben lévő összes fegyvert, hogy megtagadják a néptől annak fizikai lehetőségét, hogy ellenálljon a zsarnokságnak. De a nép fegyvereinek ellopásánál még álnokabb dolog a nép történelmének ellopása. A hivatalos kommunista „történészek" újraírták a történelmet, hogy az hozzáigazodjék az aktuális pártvonalhoz. Számos országban a köztiszteletben álló nemzeti hősöket kitörölték a történelemkönyvekből, illetve a valódi tetteiket eltorzították a kommunista ideológia szerint, miközben a kommunista gyilkosokat és bűnözőket hivatalosan „szentté" avatják. Ünnepeket jelöltek ki a vadállatok tiszteletére, akik számtalan nemzet gyilkosai voltak. Tudják-e Önök, hogy sok tekintetben hasonló folyamat játszódott le Amerikában is?

Minden januárban a média csaknem görcsösen őrjöngő hízelgésbe kezd az ún. „ifjabb Dr. Martin Luther King tiszteletes" iránt. Sőt King tiszteletére országos ünnepet rendeltek el. Ilyen tiszteletben nem részesül más amerikai, Washington, Jefferson, Lincoln. (Washingtonnak és Lincolnnak nincsenek más ünnepeik – az általános értelmű „Elnök Napja" az osztályrészük.) Egy liberális bíró titkosította a Kinggel kapcsolatos FBI-aktákat 2027-ig. Mit rejtenek az akták? Vessünk egy pillantást napjaink eme plasztik-istenére!

Az 1929-ben született King az abban az időben egyszerűen „Daddy King"-ként ismert fekete bőrű prédikátornak volt a fia. „Daddy King" a fiának a Michael nevet adta. 1935-ben „Daddy King"-nek az a sugallata támadt, hogy Martin Lutherről, a protestáns reformátorról nevezze el magát. Kijelentette a kongregációjának, hogy ezentúl „Martin Luther King" néven hivatkozzanak rá, a fiára mint „ifjabb Martin Luther King-re". Egyikük névváltozását sem törvényesítette sohasem bíróság. „Daddy King" fiának igazi neve a mai napig Michael King.

King arcátlan szélhámossága

Michael Hoffman „Holiday for a Cheater" (Egy szélhámos ünnepe) című könyvében ezt olvassuk:

Az első nyilvános beszédet, amit King 1947-ben, az Ebenezer Baptista Egyházban tartott, egy Harry Emerson Fosdick nevű protestáns lelkész „Az élet az, amivé ti teszitek" című homíliájából plagizálta, akkori legjobb barátjának, Larry H. Williams tiszteletesnek a tanúsága szerint.

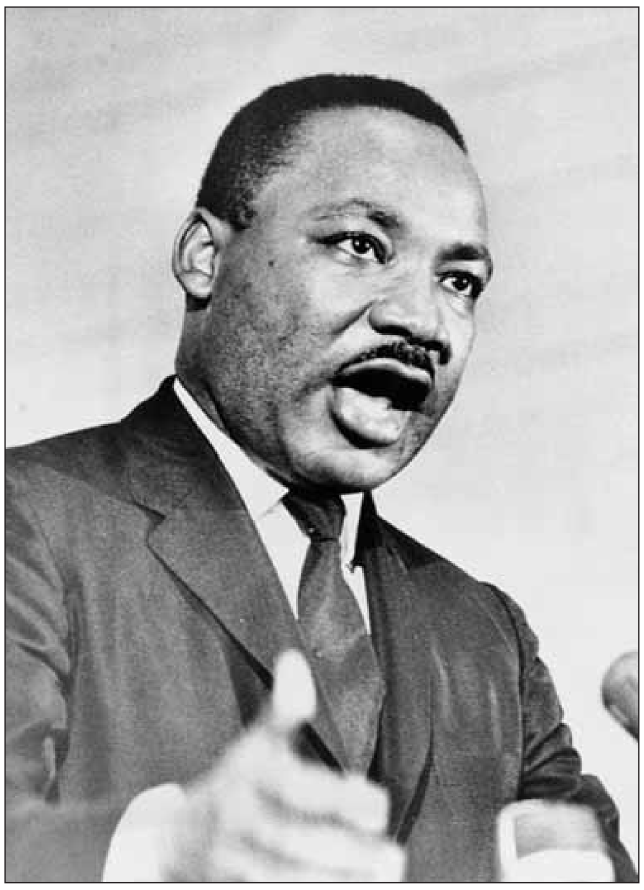
Az első könyvet, amelyet King írt „Stride Toward Freedom" címmel, számos forrásból plagizálta, amelyek közül egyet sem nevezett meg – egy dokumentáció szerint, amelyet nemrég gyűjtöttek össze Kinggel rokonszenvező tudósok: Keith D. Miller, ifj. Ira G. Zepp és David J. Garrow.

Nem kisebb tekintélyű forrás, mint a négy rangos kiadó által közzétett „Ifjabb Martin Luther King iratai" (a „Martin Luther King Központ az Erőszakmentes Társadalmi Változásért" elnevezésű bejegyzett társaság hivatalos kiadványa; a társaság vezetőinek a sorában helyet foglalt King özvegye, Coretta is), azt állította Kingnek a Bostoni Egyetemen és a Crozeri Teológiai Szemináriumban készült írásairól: **„A hivatalos tudomány mércéivel megítélve [az ő írásait] tragikusan beárnyékolja a plagizálás számos esete… Írásaiban a plagizált részletek különösen nyilvánvalóak a módszeres teológiával kapcsolatos egyetemi írásainak nagyobb részében."**

Kingnek a Croseri Teológiai Szemináriumban írt, „Az ész és a tapasztalat helye Isten megtalálásában" című esszéje Edgar S. Brightman teológusnak, az „Isten megtalálása" szerzőjének munkájából plagizált részletekből áll.

Kingnek egy másik műve, a „Kortárs kontinentális teológia", amelyet röviddel a Bostoni Egyetemre kerülése után írt, nagyrészt Walter Marshall Horton könyvéből lett ellopva.

King doktori disszertációjában, „Az Istenről alkotott fogalmak összehasonlítása Paul Tillich és Harry Nelson Wieman gondolkodásában" c. írásában, amelyért megszerezte a teológiai Phd-t, több, mint 50 teljes mondatot plagizált Dr. Jack Boozer „Az ész helye Paul Tillich istenfogalmában" című Phd-disszertációjából.

A vadállat: Ifjabb Martin Luther King

Az „Ifjabb Martin Luther King iratai" szerint King disszertációjában „a Tillich-hel foglalkozó részben lévő mondatoknak mindössze 49%-a tartalmaz öthat olyan szót, ami King sajátja…"!

A „The Journal of American History" 1991. júniusi számában (87. o.) David J. Garrow baloldali akadémikus, aki Kinggel rokonszenvezik, azt állítja, hogy King felesége, Coretta Scott King, aki titkárnője is volt, bűntárs volt férje ismételt szélhámosságaiban. („King plagizálása: utánzás, bizonytalanság és átalakítás." The Journal of American History, 1991. június, 87. o.)

Elolvasva Garrow cikkét, azt az elkerülhetetlen következtetést kell levonnunk, hogy King azért szélhámoskodott, mert olyan politikai szerepet választott magának, amelyben a Phd hasznos lehet, s mivel hiányzott a kellő értelmi képessége annak tisztességes megszerzésére, minden szükséges eszközt felhasznált a cím elérésére. Ezután feltehető a kérdés, hogy a Croseri Teológiai Szemináriumban és a Bostoni Egyetemen miért ajándékozták meg akadémiai fokozatokkal és Phd címmel? Garrow azt állítja a 89. oldalon: **„King akadémiai alkotásai, különösen a Bostoni Egyetemen, majdnem kivétel nélkül alig többek, mint összegező leírások… és más írások összehasonlításai. Mindazonáltal az írásai majdnem mindig elnyerték a kívánatos minősítéseket, és ez erősen azt mutatja, hogy King professzorai nem vártak el többet…"** Az „Ifjabb Martin Luther King iratai" kiadói azt állítják, hogy **„… az, hogy King tanárai nem vették észre a szövegszerű plagizálásának a mintáját, némiképpen meglepő…"**

De Michael Hoffman kutató szerint **„… a professzorok törvénysértése valójában egyáltalán nem meglepő. King politikailag korrekt volt, fekete volt, és ambíciói voltak. A baloldali [professzorok] boldogok [voltak], hogy doktorátust adományozhatnak ilyen jelöltnek; nem számított, mennyi csalás árán. Azt sem lehet csodálni, hogy 40 évbe került, hogy nyilvánossá válhatott King szinte folyamatos intellektuális szélhámosságának megannyi dokumentuma s a velük kapcsolatos igazság."**

Feltételezhető, hogy a professzorok, akik a valóságban osztották King látomását egy fajilag kevert, marxista Amerikáról, évtizedeken át szándékosan leplezték King szélhámosságát. Ugyanakkor a leleplezés tovább folytatódik. A *New York Times* 1991. október 11-i számából (15. o.) megtudjuk, hogy abban az évben október 10-én a Bostoni Egyetem kutatóinak bizottsága elismerte:

„kétség nem fér hozzá, hogy Dr. King plagizálta a disszertációját". Mindazonáltal, e megállapítás ellenére, a bizottság azt mondta: 'Nem kell gondolnunk Dr. King doktori fokozatának visszavonására.' A bizottság szerint egy ilyen akció „célszerűtlen lenne".

Valóban célszerűtlen lenne! Az igazságosság viszont azt követeli, hogy az egyetemi hallgatóként elkövetett szándékos csalásának fényében a „tiszteletes" és „doktor" címeket válasszák le King nevéről.

Kommunista meggyőződés és kapcsolatok

Nos, ő nem a legitim tiszteletes, nem jóhiszemű Phd, és az ő neve valójában nem „ifjabb Martin Luther King". Mi maradt? Egy csupán szexuálisan degenerált, Amerikát gyűlölő kommunista, aki önnön népének érdekeit is elárulja. Egy bűnöző.

1957-ben a Munka Napján Martin Luther King és négy másik társa egy speciális összejövetelt szervezett egy furcsa intézményben, amelynek a neve: „Highlander Folk School volt Monteagle-ben (Tennessee). A Highlander Folk School kommunista intézmény volt; alapítói: Myles Horton (Tennessee Kommunista Pártjának szervezője) és Don West (Észak-Karolina Kommunista Pártjának szervezője). Ezen összejövetel vezetői: King, a fent említett Horton és West, valamint Abner Berry és James Dumbrowski voltak, valamennyien nyílt és ismert tagjai az USA Kommunista Pártjának. Az összejövetel témája egy terv volt: a déli államok tüntetésekre buzdítása.

1955-től 1960-ig Martin Luther King társa, tanácsadója és személyi titkára egy bizonyos Bayard Rustin volt. Rustin 1936-ban a New York City College-ben csatlakozott az Ifjú Kommunisták Ligájához. A katonai szolgálat alól csalárd módon kibújt. Ezért 1944-ben 2 évi börtönre ítélték. 1953. január 23-án a Los Angeles Time beszámolt arról, hogy szeméremsértéssel párosuló csavargás és homoszexuális perverzitás miatt 60 napi börtönnel büntették. 1957. februárjában részt vett az USA Kommunista Pártjának XVI. Kongresszusán. Egy hónappal később ő és King megalapították a Déli Keresztény Vezetők Konferenciáját (Southern Christian Leadership Conference), vagy röviden a SCLC-t. A SCLC elnöke ifjabb Dr. Martin Luther King, és a helyettes-elnöke Fred Shuttlesworth tiszteletes volt, a Déli Nevelési Konferencia Alapítvány néven ismert kommunista szervezet elnöke. E szervezet helyi igazgatója, Mr. Carl Braden egyidejűleg a Fair Play for Cuba Committee országos szponzora is volt.

Nem sokkal azután, hogy visszatért 1958-ban egy moszkvai útjáról, Rustin megszervezte King híres washingtoni menetelését. „A Worker nyíltan kijelentette, hogy a menetelés kommunista terv." Noha 1961-ben megszűnt King titkára lenni, King Rustint nevezte ki egy sokkal nagyobb washingtoni menet másodparancsnokának, amely 1963. augusztus 28-án ment végbe.

Bayard Rustin helyére King titkáraként és tanácsadójaként Jack O'Dell került, aki Hunter Pitts O'Dell néven is ismeretes. A hivatalos dokumentumok szerint 1962-ben O'Dell az USA Kommunista Pártja Országos Bizottságának tagja volt. 1956-ban lett a Kommunista

Hosea Williams, Jesse Jackson, King és Palphe Abemathy a szálloda erkélyén, ahol lelőtték egy nappal később Kinget

Párt tagja. A Globe-Democrat 1962. október 26-i száma szerint O'Dell az egész Délkelet SCLC-tevékenységeinek is ügyvezető igazgatója lett. Ebben az időben még bizonyos hazafiak is voltak a sajtótársaságok tagjai között, és így a szóbeszéd O'Dell párttagságáról ismertté vált.

Mit csinált King? Nem sokkal a negatív hírekről szóló jelentések után nagy ünnepléssel fogadta O'Dell-t. Azután szép csendben kinevezte újra az SCLC New York-i hivatalának igazgatójává, ahogy ezt megerősítette a Richmond Newsletter 1963. szeptember 27-i száma. 1963 folyamán egy Robert Williams nevű néger Monroe-ból (Dél-Karolina) látogatást tett Pekingben. Pontosan 20 nappal King 1963-as washingtoni menetelése előtt Williams sikeresen rávette Mao Ce-tungot, hogy emelje fel a szavát King mozgalma mellett. Ez idő tájt Mr. Williams kubai rezidenciáján maradt, ahonnan háromszor egy héten, rendszeresen rádiószózatot intézett Dél-USA-ba a nagy teljesítményű havannai AM-adón, amelynek a neve „Radio Free Dixie" volt. Ezekben a rádiószózatokban Williams a feketék részéről erőszakos támadásokat sürgetett a fehér amerikaiak ellen.

Ebben az időszakban Williams írt egy könyvet „Négerek ágyúkkal" címmel. Ki írta az előszót ehhez a könyvhöz? Nem más, mint ifjabb Martin Luther King. Azt is érdemes megjegyezni, hogy ennek a könyvnek a szerzői és kiadói egytől egyig a hírhedt Fair Play for Cuba Committee támogatói voltak.

King életrajzírója, a vele rokonszenvező David J. Garrow szerint **„King magánemberként marxistának jellemezte önmagát".** Garrow az 1981-ben megjelent, *„Az FBI és az ifjabb Martin Luther King"* című könyvében idézi az SCLC vezetőségi ülésein felszólaló Kinget: **„… egy új korszakba léptünk, amelynek a forradalom korszakának kell lennie… Az amerikai élet egész struktúrájának meg kell változnia… Az osztályharcban veszünk részt."**

A zsidó kommunista Stanley Levison a legjobban úgy jellemezhető, mint King színfalak mögötti „edzője". Levison, aki éveken át az USA Kommunista Pártjának küldött szovjet pénzek titkos tölcsére volt, King mentorának és sikeresebb vállalkozásai mögött valójában az agynak a szerepét is betöltötte. Levison az, aki kiadta King „Stride Toward Freedom" című könyvét. Levison volt az, aki gondoskodott a könyv terjesztéséről. Sőt, Levison volt az is, aki előkészítette King jövedelmi adójának visszatérítését! Levison volt az, aki valójában irányította az SCLC tőkeemelését és agitációs tevékenységeit. Levison írta meg King számos beszédét. King Levisont egyik „legközelebbi barátjának" nevezte.

FBI: King szexet vásárolt SCLC-pénzből

Az FBI sok éven át tudatában volt Stanley Levison kommunista tevékenységének. King a Levisonnal való szoros kapcsolata miatt keltette fel kezdetben a személye iránt az FBI érdeklődését.

Nehogy kísértést érezzenek elhinni az irányított média hazugságát azzal kapcsolatban, hogy az FBI-ban lévő „rasszisták" mindent elkövettek King „elintézésére", tudniuk kell, hogy a Kinggel kapcsolatos FBI-vizsgálat leginkább felelős embere az FBI igazgatóhelyettese, William C. Sullivan volt, aki liberálisnak jellemzi magát, és azt mondja, hogy kezdetben **„száz százalékig King mellett voltam…, mert hatékonynak és a feketék polgárjogi harcaiban a vezérnek láttam őt".** Az a vizsgálat, amelyet Kinggel kapcsolatban végeztek nemcsak megerősítette, hogy King kommunista meggyőződésével és kapcsolataival összefüggő gyanúik alaposak voltak, de azt is feltárta, hogy ő egy undorító képmutató, erkölcstelen degenerált és értéktelen sarlatán.

Sullivan igazgatóhelyettes szerint, akinek közvetlen hozzáférése volt King vizsgálati aktáihoz (amikhez nem engedtek hozzáférést az amerikai nép számára), King elsikkasztott, illetve nem rendeltetésszerűen használt fel jelentős mennyiséget abból a pénzből, amelyet a „polgárjogi" mozgalom támogatására adtak. King az SCLC-tőkét italra, valamint fekete és fehér prostituáltak pénzelésére fordította, akiket felvitt a szállodai szobáiba. Gyakran kettőt egyszerre, az ittas szex-partikra, amelyek néha több napig tartottak. Az ilyen fajta tevékenységek voltak az irányadók King beszédei és útjai szervezése szempontjából.

Ténylegesen a Memphis-ben lévő Országos Polgárjogi Múzeum nevű intézmény, amelyet azzal bíztak meg, hogy egy kiállítás keretében bemutassa a Lorraine Motel két hálószobáját, ahol King a lelövése előtti utolsó éjszakát töltötte, nem volt hajlandó semmiképpen sem megnevezni a szobák vendégeit. Ez „a kiállítást tervező Gerard Eisterhold szerint közel lenne a káromkodáshoz". Az ok? Ifjabb Martin Luther King itt töltötte utolsó éjszakáját a Földön két nővel a motelben, ütlegelve és megbecstelenítve egy harmadikat.

Sullivan azt is állítja, hogy King visszaélt számos férjes asszony érzelmeivel is. Sullivan szerint, aki 30 évig volt az FBI-nál, és mindent látott az élet árnyoldalából, **King egyike volt annak a hét legdegeneráltabb embernek, akikkel a munkája során találkozott.**

Tudomásul véve, hogy majdnem mindig erőszak kísérte King állítólag „erőszakmentes" meneteléseit, Sullivan vizsgálata a gondosan megrajzolt nyilvános képtől nagyon különböző Kinget tárt fel. King számos különböző fekete csoport tagjait az SCLC-je tagjaiként üdvözölte, akik közül sokan az erőszak pártolói és művelői voltak. King egyedüli intelme a témával kapcsolatban az volt, hogy nekik a „taktikai erőszakmentességet" kell magukévá tenniük.

Sullivan elmond egy olyan esetet is, amelyben King egy pénzügyi konferencián a Kommunista Párt küldötteivel találkozott, nem tudván, hogy a résztvevők egyike olyan ügynök volt, aki ténylegesen az FBI-nak dolgozott.

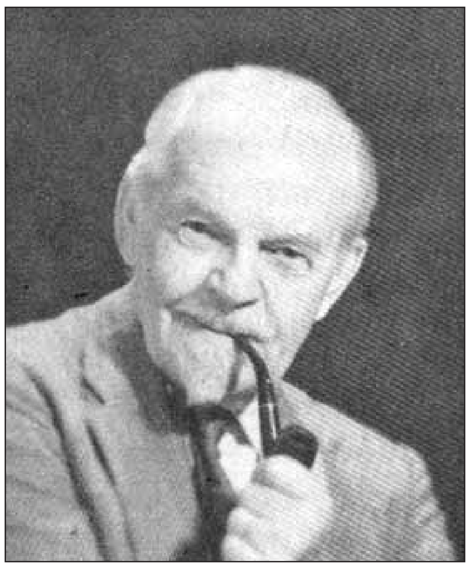
J. Edgar Hoover személyesen úgy intézte, hogy King kommunista kapcsolatairól a dokumentált információt adják át az Elnöknek és a Kongresszusnak. És az FBI-aktákból kényszerítő erejű információt át is adták a nagyobb újságoknak és hírügynökségeknek is. De tájékoztatva van-e az amerikai nép King igazi természetéről? Nem, mert még az 1960-as években is az irányított média és a megvásárolt politikusok kötelesek voltak abban az irányban eltökélten tevékenykedni, hogy a maguk fajkeveredési programját ráerőltessék Amerikára. King az ő emberük volt, és semmi sem téríthette el őket vagy Kinget az útjukról. Kevés kivételtől eltekintve, ezeket a tényeket távol tartották az amerikai néptől. A King melletti propagandagépezet tovább gördül, sőt még azt is jelentették, hogy komolyan azt javasolták: King némely írását tegyék hozzá a Bibliához, mint egy új könyvet.

Hölgyeim és Uraim! Ennek az írásnak sokkal nagyobb a célja, mint bebizonyítani Önöknek ennek a King nevű embernek az erkölcstelenségét és a felforgató tevékenységét. Azt szeretném, ha elkezdenének gondolkodni magukban. Mik azok az erők és indítékok, amelyek a mögött állnak, hogy az irányított média cselekvőn támogassa Kinget? Mit mond el Önöknek a politikusaikról, amikor – kevés kivételtől eltekintve – arról tesznek tanúságot: minden igyekezetükkel azon vannak, hogy az amerikai nép nemzeti hősként tisztelje Kinget? Mit mond el Önöknek a társadalmunkról, hogy ennek a züllött embernek és kommunista funkcionáriusnak minden nyilvános bírálatát oknak tekintik valakinek az elbocsátására? Mit mond el Önöknek az irányított médiáról, amikor azt látják, hogy sikeresen elhallgatta és kihagyta a Kingről alkotott képből az igazságot, nehogy Kingben csak egy kolosszális hazudozót lehessen látni? Amerikai honfitársaim, Önöknek arra van szükségük, hogy gondolkodjanak. Iszonyúan szükséges, hogy felébredjenek.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

A TÖRTÉNELEM TANÚI

Dr. Vágó Pál emlékirataiból

Bízvást elfogadhatjuk a magyarországi zsidóság háborús sorsát jellemző adatként a zsidó Lévai Jenő által a vörös Budapesten kiadott Fekete Könyvet, a „Budapesti zsidó gettó történetéről és csodával határos megmeneküléséről", amelyben a budapesti zsidó hitközség, valamint a fővárosi illetékes temetkezési osztály hivatalos statisztikai adataiból megállapítja, hogy a budapesti zsidóság halálozása 1944 január 1-től egészen a gettónak 1945 január 17-én történt felszabadulásáig – beleértve a légitámadások és járványok áldozatait – összesen 9055 főre rúgott. Ez a szám, amely kisebb, mint az a veszteség, amelyet ebben az időben Közép-Európa bármely nagyvárosa naponta egyetlen középméretű légitámadás folytán elszenvedett, alig múlja felül a zsidóság normális halálozási számát, ami a háborús nélkülözések és veszteségek figyelembevételével indokolt. Lévai, ez a tárgyilagosságra törekvő, ellenséges érzülettel bíráló kútfő is kénytelen megállapítani, hogy a budapesti zsidó gettó volt az egyetlen, amely a több gettó sorsát elkerülte, és ezt egyedül Szalai Pálnak, a Nyilaskeresztes Párt rendőrségi összekötőjének köszönhette, aki Budapest ostromának legválságosabb végnapjaiban a gettó kapuihoz nyilaskeresztes pártszolgálatosokból és rendőrökből álló vegyes őrséget állíttatott, amely a gettót a megrohanástól és fegyveres elemek beszivárgása ellen megvédte. Ma megkaptuk a hálát ettől az oldaltól az odahaza rekedt vagy hazahurcolt nacionalista magyar értelmiség kiirtásában és abban a megfoghatatlan gyűlöletben, a 600 000 magyarországi zsidó kiirtásáról szóló rágalomban, amellyel ma a nemzetközi zsidóság a magyarság létét világszerte erkölcsileg és anyagilag lehetetlenné tenni törekszik.

Ezzel a baloldali hazugsághadjárattal szembenálló megrendítő igazság az, hogy a vörös „felszabadításnak" csupán első hullámában 30 000 nacionalista magyar esett a „népbíróság" áldozatául. Hatszáztízezer magyart hadifogolyként vagy civil deportáltként hurcoltak Oroszországba, 40 000 nőt becstelenítettek meg, a szellemi elitet kiirtották vagy otthoni rabszolgamunkára fogták, 700 000 felvidéki magyart Csehország belterületére deportáltak, Budapestről pedig deportálták a keresztény középosztály 40 000 tagját.

Az azonnali hatállyal végrehajtandó zsidótlanítással a Sztójay-kormány olyan Augiás istállóba tévedt, amelynek kitakarításához hiányoztak a Herkulesek. A zsidó kereskedések rendeleti úton történt bezárása s ezek árukészletének zár alá helyezése, a gazdasági életbe történt ez a hirtelen beavatkozás, hamarosan éreztette káros hatását az áruforgalomban és a termelésben okozott fennakadásokkal és az adóbevételek kiesésével. Az ily módon keletkezett vákuum betöltésére hiányzott az elégséges szakképzett személyzet. Ilyent Szálasi terve szerint csakis a nemzethű mozgalmaknak élethivatás szerint szervezett tagozataiból a hivatásrendek kiépítése útján lehetett volna képezni. Ezek hiányában a bezárt üzletek kiesése csak fokozta a háborús áruhiányt és ezen üzletek többnyire szakszerűtlenül tárolt árukészletének megromlása fokozta a nemzeti vagyon pusztulását.

Ezek a bajok természetesen a kormányzó németellenes környezetének malmára hajtották a vizet, aláásták a Sztójay-kormány tekintélyét és nagyban hozzájárultak a kormányzó fejvesztett balra kanyarodásához a román átpártolás hírének hatása alatt. Ezek olyan bajok voltak, amelyeket még olyan kitűnő gazdasági szakember, mint Imrédy Béla, a Sztójay-kormány gazdasági csúcsminisztere sem volt képes orvosolni egy, a rendelkezésére álló szervezet hiányában. E helyzetben derült ki, hogy mennyire igaza volt Szálasinak, amidőn nem törődött parlamenti sikerekkel, nem foglalkozott személyi- és pártintrikákkal, hanem járta az országot, betért az utolsó falu párthelyiségébe is, építette csöndben a szervezeteit, amelyek több ezernyi tisztségviselőjét bámulatos arcismeretével személy szerint emlékezetében őrzött.

A szakképzett hivatásrend kereskedelmi szakcsoportja – ha nem is elegendő mértékben, de – a legsürgősebb feladatok megoldására alkalmas mértékben tényleg adott volt a Hungarista Mozgalomnak szakcsoportok szerint is nyilvántartott titkos szervezeteiben, a nemzetségekben. Veesenmayer azonban csökönyösen a régi irányba indult Szálasi izolációjának berlini utasítás szerinti szándékával.

Mi hungaristák Szálasival mozdulatlanul álltunk és kedvetlenül figyeltük ezt a Veesenmayer személye körüli „jobboldali" tolongást, amelyben főként azon ellenfeleink tündököltek, akik bennünket vádoltak „guruló márkákkal", berlini zsolddal. Egészen Romániának augusztus 23-án bekövetkezett átpártolásáig, amely a Sztójay-kormányt megbuktatta, Veesenmayer több eredménytelen kísérletet tett arra, hogy Szálasi alól, alvezéreinek lekenyerezése útján kirántsa a gyékényt. Én egyetlen életben maradt tanúja vagyok annak az öt hungaristának, akiket Vajna, Szőllősi, Kassai, Gergellyel együtt a fenntartás nélküli német vonalat követő Ruszkay (Rantzenberger) bizalmas megbeszélésre nem sokkal március 19. után lakására kéretett. Ruszkay, az ugyancsak az ő felfogását követő Gosztonyi országgyűlési képviselő társaságában fogadott bennünket.

– Bekövetkezett az – kezdte Ruszkay – amit mindannyian előre láttunk és amit mindannyian elkerülni óhajtottunk. A megelőző kormányzat ingadozó magatartása végül is beavatkozásra kényszerítette német szövetségesünket, és az adott helyzetben az egyedüli, amit tehetünk, hogy az ország érdekeit a német hatalommal való egyetértésben szolgáljuk. Tudomásotokra hozom, hogy az elsők között voltam, akiket a birodalmi főmegbízott úr kitüntetett bizalmával, hogy véleményemet a kibontakozásról előadjam. Azon, általatok ismert súlyos ellentétektől függetlenül, amelyek közöttem és pártvezetőtök között felmerültek, nem mulasztottam el jelentésemben hangsúlyozni, hogy a Nyilaskeresztes Párt tömegeit nem nélkülözhetjük a Nemzetünket fenyegető bolsevizmus ellen felvonultatandó erők között. Örömmel hozom tudomásotokra, hogy a főmegbízott úr a jelentésemet tudomásul vette és titeket nevezett meg, akiket a Nyilaskeresztes Párt vezetői közül megismerni óhajt. Figyelmeztetlek azonban, hogy az út a főmegbízott úrhoz rajtam vezet keresztül és én az ezzel járó felelősséget csak abban az esetben vállalhatom, ha felszámoljátok a pártotok egyeduralmára vonatkozó eddigi elképzeléseiteket, a Szálasi-diktatúrát, amit minden utcasarkon hirdettek a „Szálasi jön" és az ehhez hasonló feliratokkal. Kötelességemnek tartom erre szíves figyelmeteket felhívni, mert őszintén óhajtom, hogy a Vasgárda sorsát elkerüljétek.

Így szólt a barátságos meghívás, mellünknek szegezett pisztollyal. Köztudomású, hogy a román Vasgárdát az 1940. évi román összeomláskor Antonescu tábornok emberei gépfegyverezték le az SS asszisztenciája mellett és ebből megérthetjük, hogy Ruszkay politikai ambícióinak Antonescu példája felelhetett meg, aminek konzekvenciáit később le is vonta azzal, hogy Szálasinak alkotmányos elismertetése után államfői minőségben hozzáintézett meghívását visszautasította és felcsapott SS-tábornoknak.

A meglepetést követő csendben én válaszoltam. Bajtársias köszönetemet nyilvánítottam, hogy közötte és Szálasi között kirobbant éles összetűzés után is a helyzetnek megfelelő tárgyilagossággal tájékoztatta a főmegbízottat.

– Sajnálattal veszem azonban tudomásul – folytattam –, hogy te, aki éveken át Pártvezetőnk legbizalmasabb munkatársai közé tartoztál, feltételezed Szálasi Ferencről, hogy a jelen helyzetben diktatórikus hatalomra tör. Szálasi Ferenc legelső nyilvános fellépése óta úgy a nagy nyilvánosság előtt, mint bizalmas munkatársi környezetében ismételten hangsúlyozta, hogy a főhatalmat csakis a Nemzet két szuverén tényezőjének, a magyar nép és a magyar államfő együttes bizalmából óhajtja átvenni, amire a jelen helyzetben legkisebb lehetőség sem nyílik. Nem vagyok ugyan feljogosítva Szálasi nevében beszélni, azt hiszem azonban, hogy a jelen kritikus helyzetben Szálasi nem zárkózna el egy becsületes koalícióban való részvételtől. A főmegbízott úr megtisztelő meghívását jelenteni fogjuk a Pártvezetőnek és döntéséről értesíteni fogunk. Ami pedig a Vasgárdára vonatkozó teljesen felesleges illúziódat illeti, méltóztassál tudomásul venni, hogy nemcsak Szálasi Ferenc, de mi, hívei is éppen úgy tudunk ülni Dachauban, amint megtanultunk ülni Szegeden!

A megbeszélés fagyos udvariasság közepette azzal a megoldással végződött, hogy Ruszkaytól értesítést kapunk a főmegbízott által megállapítandó fogadásról. Az esetet a pénteki vezetői értekezleten jelentettük a Pártvezetőnek. Szálasi nyugodtan végighallgatta jelentésünket és arra utasított, hogy a meghívottak egyenként és írásban jelentsék a meghívás előzményeit és szórólszóra az ott elhangzottakat.

– Egyébként mikorra kéretett magához a főmegbízott? – kérdezte végül.

– Holnap déli tizenkettőre! – válaszoltuk.

– Holnap 11 órakor kihallgatásra jelentkeztek nálam! – volt a rövid és szabatos utasítása.

Másnap percnyi pontossággal formaruhában jelentünk meg Szálasi előtt. Leültetett bennünket és mindössze ennyit mondott;

– Döntöttem. A főmegbízott meghívását nem fogadjátok el. Egyedül Szőllősi testvér jelentkezik és bejelenti, hogy Szálasi magának tartja fenn a jogot, hogy híveit a főmegbízottnak bemutassa.

Szegény Kassai majdnem az asztal alá esett ijedtében, hogy Szálasi kemény dereka még Hitler földi helytartója előtt sem hajlik meg. Én azonban átöleltem:

– Vezérem, ezt vártam Tőled! Követlek!

Ted Pike tiszteletes:

AZ ORTODOX ZSIDÓSÁGBAN „BURJÁNZÓ” PEDOFÍLIA

A régi farizeusok alapításától kezdve mind a mai napig az ortodox zsidóság egyenlő a zsidósággal. Izrael Állam hivatalosan az ortodoxiát támogatja. 2000 éven át – korábbi időponttól kezdve, mint ahogyan az olyan viszonylag újabb változatok, mint pl. a konzervatív és a reform-zsidóság ágai megjelentek – a Talmud-hívő ortodox zsidóság volt a zsidó nép törekvésének szellemi központja.

Nos, az Associated Press jelenti, hogy az ortodox zsidó közösség igyekszik visszaszorítani azt, ami gondosan őrzött titok volt: a pedofíliát. Az AP szerint különösen azokon a területeken, **ahol az ortodox zsidók a legtöbben vannak (pl. New York-ban, ahol a zsidók 37%-a ortodox), a gyermekek elterjedt szexuális zaklatása már nem tagadható. Mégis „azok a kezdeményezések, amelyek bátorítják az áldozatokat, hogy panaszaikkal álljanak elő, vagy támogatást ajánlanak fel azoknak, akik azt állítják, hogy őket zaklatták, erőteljes ellenállásba ütköznek, ami halálos fenyegetéseket is eredményezett a zsidó közösség részéről…”.**

Egy korábbi internetes figyelmeztetés, a „Pedofília (ami „a zsidóság jobb szárnyában virágzik”) arról számolt be, hogy egy ortodox zsidó, Dov Hikind, egy brooklyni képviselő megpróbálja elmondani, amit az AP az ortodoxok között „tabu-témának” nevez.

Amióta Hikind ezen a nyáron a rádióműsorában erről a témáról beszélt, **„az emberek tucatjai jöttek elő azokkal a történetekkel, hogy a gyermekeiket zaklatták a zsidó törvényt szorosan követő ortodox közösségben… Dov Hikind azt mondja, hogy az elmúlt három hónapban naponta négy ember jött hozzá a gyakran évtizedes titkokról szóló fájdalmas beszámolókkal, vádolva több, mint 60 személyt.”**

De a képviselő és a vendéglátó rádió egyre növekvő ellenállással találkozik számos ortodox zsidó részéről, akik pedofíliát űznek, megbocsátják vagy elnézik azt. **„Hikind kampánya nagy vihart váltott ki az ortodox közösségben, ahol az emberek vonakodnak bevonni a világi hatóságokat. Az egyik rabbi azt mondta: halálos fenyegetéseket kapott azért, mert nyilatkozott.”** Hikind elmondta: **„Közösségünkben az emberek nem beszélnek olyan dolgokról, amiket a hivatalomban feltártak.”** Azt mondta, bátorította azokat, akik bizalommal voltak hozzá, hogy jelentsék mindezt a zsidó hatóságoknak. De erre senki sem vállalkozik, mert félnek a kiközösítéstől.

„Egy rabbi és pszichológus elmondta a zsidó médiának: néhány nappal azután, hogy Hikind megbízta a gyermekek szexuális zaklatásával kapcsolatos különleges részleg vezetésével, hajtóvadászat indult ellene, hogy mondjon le a megbízatásáról… Egy másik New York-i rabbi azt mondta a Daily News-nak, telefonon keresztül halálos fenyegetésekkel rémítgették őt, hogy zárja le a szexuális visszaélések áldozatai forró vonalát, amelyet ő hozott létre.”

Az egyik New York-i ortodox iskola ellen hat egykori diákja keresetet nyújtott be a fiúk zaklatásával vádolt Yehuda Kolkol rabbi tetteinek leplezése miatt. A rabbi beismerte bűnösségét egy kisebb vádat illetően, és a bíróság próbára bocsátotta. Hikind idézést kapott, hogy tanúvallomásával további bizonyítékot szolgáltasson Kolkol és más iskolai vezető személyiségek ellen. Michael Daud, a hat tanuló ügyvédje 11,4 millió dollár kártérítési összeget nyert egy katolikus ifjúsági lelkipásztor ellen, aki megrontott két tizenévest a Long Islanden. A felmerülő kezdeti 60 pedofíl esettel Daud hasonló kártérítési összegeket nyerhet a gazdag brooklyni ortodox közösséghez tartozó személyek elleni ítéletek által.

Miért teszik ezt?

A pedofília valójában az ortodoxiának nem a legjobban őrzött titka. Amit a zsidó közösség és a média világszerte igazán nem hozhat nyilvánosságra, az, hogy a Talmud, a zsidóság legmagasabb jogi tekintélye bátorítja a pedofíliát. Ha ez a tény széles körben ismertté válna, megsemmisítené a zsidóságot, mint az egyik legnagyobb világvallást, mert megerősítené az ezernyi „antiszemita” vádat (kezdve Jézus heves támadásaitól a farizeusok ellen), miszerint a farizeusi zsidóság hamis, útszéli „értékeken” alapul.

A „Pedofília: a Talmud piszkos titka” című cikkemben dokumentálom, hogy a leghíresebb talmudi bölcsek védelmezték a zsidó férfiaknak azt a jogát, hogy három éves leánygyermekkel szexuális kapcsolatot létesíthetnek. Minél ortodoxabb a zsidóság, annál inkább szó szerint követi az ilyen rabbinikus tekintélyek minden mondását. A Talmud egyik legtiszteltebb rabbija, Simeon ben Yohai, megdöbbentő módon azt állítja: „Egy prozelita három éves és egy napos életkor alatt férjhez mehet egy paphoz.”

A Talmud Yohai pedofília-támogatását „halahah”-nak, kötelező zsidó törvénynek mondja (Yebamoth 60b).

A pedofília Izraelben ma

Az YnetNews.com egy ismertetett történet keretében azt állítja, hogy **„a szociális munkások és a helybéli rabbik erőfeszítései ellenére az állami hatóságok képtelenek megfékezni a gyermekek elleni burjánzó szexuális visszaéléseket az ultra-ortodox családokban”.**

Azt mondja: **„A szívszaggató esetek egymás után kerülnek nyilvánosságra, de a szociális munkások tehetetlenek: a gyermekek elleni szexuális zaklatások szívet tépő eseteinek láncolatával szembesülnek az ultra-ortodoxoknál…”**

Például egy újabb felkavaró eset: egy Netivot anya szexuális visszaélést követett el a fiával szemben, és erre csak akkor derült fény, amikor a fia kollégista lett, és szexuálisan zaklatta diáktársát. A szociális munkások, akik az ő esetével foglalkoztak, gyorsan ráeszméltek, hogy a gyermeknek nem volt fogalma arról, hogy amit tett, az bűn.

A Talmud – hihetetlen módon – ezt is helyben hagyja. A „zsidóság és a homoszexualitás: pokolban köttetett házasság” című cikkemben dokumentáltam, hogy a Talmud ismételten megengedi a nők számára, hogy szexuális kapcsolatot folytassanak 9 éves kor alatti fiúkkal. A Talmud szerint ezek nem szexuális kapcsolatok, és ezeknek nincs erkölcsi vonatkozásuk. Így pl. **„ha egy nő érzéki játékot folytatott a kiskorú fiával, és ha a fiú az anyjával közösült”,** akkor a nagy Hillel rabbinikus iskolája (a New York-i Zsidó Hillel Teológiai Szeminárium névrokona) kijelentése szerint **„alkalmas a papságra”** (Szanhedrin 69b).

A Talmud azt a világos benyomást nyújtja, hogy a 9 év alatti fiúk szabad szexuális prédái nőknek, sőt férfiaknak is. Az ilyen szövegrészletek nem homályosak, nem ritkák, és könnyen megtalálhatók a Ketuboth, Yebamoth és Szanhedrin talmudi traktátusok figyelmes elolvasása során.

A megoldás?

Mit lehet tenni? A katolikus papok közötti pedofíliától eltérően – ami nagyrészt az emberi igény természetellenes elnyomásának következménye, és amit a katolikus egyház szigorúan elítél – a zsidó pedofília gyakori, szembeszökő, lelkes támogatást élvez a zsidóság legnagyobb tekintélye, a Talmud részéről. Egy rabbinátus sem merné kitörölni a Talmud pedofíliát pártoló szövegeit. Ezek a sokkoló mondatok kibogozhatatlanul összekapcsolódtak nemcsak a talmudi rabbik végtelenül bonyolult, gyötrelmes jogi érveléseivel, hanem a legnagyobb zsidó bölcsek tekintélyével is. Izraelben minden évben az ortodox zsidók tízezrei gyűlnek össze Meronban, Simeon ben Yohai szülővárosában, három napig ünnepelni, táncolni és énekelni az emlékére. De, mint mondottam, ben Yohai a Talmud legbefolyásosabb pedofília támogatója!

Izraelben az ultra-ortodoxok gyorsan növekvő hatalma valószínűtlenné teszi, hogy őket tanítással ki lehet vezetni a pedofília iránti engedékenységből. A zsidó szociális reformerek és szociális munkások megerősítik egy ilyen feladat nehézségét, sőt fizikai veszélyességét. Az ortodox zsidóság a megengedő zsidó vallási gyakorlat 200 éve után jelenleg egyre inkább paragrafusrágó vezetőinek semmi kedvük gyengíteni a Talmud tekintélyét (a 200 éves gyakorlat szerintük világiasságot és asszimilációt eredményezett).

Hillel farizeusi iskolája több, mint 2000 évvel ezelőtt már bátorította a pedofíliát. Hosszú időnek kellett eltelnie, hogy ez a „mindenféle tisztátalanság” államának részévé vált, amely tisztátalanságot Krisztus a farizeusok belső lelkületének mondott (Mt 23,27). Ez el fog tartani addig a napig, amikor Krisztus végül kivezeti a hívő zsidók tiszta és bűnbánó maradékát a „nagy parázna”, vagyis a nemzetközi zsidó uralom romboló hatása alól. Akkor Ő, ahogyan a Szentírás megígéri, „lemossa majd Sion leányainak szennyét”.

De addig Izajás próféta szerint Isten szava így kiállt: „Én népem! Vezetőid tévútra visznek” (Iz 3,12).

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

OROSZORSZÁG FELÉBREDT

(Az új orosz forradalom)

Röviddel azután, hogy Vlagyimir Putyint 2000-ben Oroszország elnökévé választották, Miklós cár meggyilkolt családját boldoggá avatták. A legutóbbi időkig a zsidó hatalom központjai azt remélték, hogy megőrzik bizonyos idealizált emlékeit a gyilkos szovjet rendszernek az oroszok lelkében, de ez hiú reménynek bizonyult.

Mivel a bolsevizmust a zsidók hozták létre és működtették, az ő hatalmi központjaik fenntartották hiú reményeiket, hogy egy szép napon képesek lesznek újra egyesíteni és visszahelyezni a Kremlbe egy bizonyos fajta zsidó lobby hatalmát. Ezeket a hiú reményeket semmisítette meg Vlagyimir Putyin.

A zsidó lobby természetesen azt remélte, hogy a cár kultusza sohasem fog ismét feltámadni, mivel a cár a bolsevik zsidók nagy ellenfele volt. De most az oroszok II. Miklós cárban újra megmentőjüket látják, aki Jézushoz hasonlóan szembe mert szállni a farizeusokkal.

A Szovjetunió szervezett összeomlását követően a globális zsidó lobby képes volt beiktatni a zsidó Borisz Jelcint (alias Jelzmant) a Kremlbe. Mihelyt átvették az ellenőrzést Oroszország energiaforrásai felett, azt hitték, hogy mindörökké uralkodni tudnak, vagy legalábbis addig, amíg az USA katonai erőinek támogatását élvezik. Nemcsak az USA-t, mint katonai vérebet irányították, amelyet szabadon engedtek minden ország ellen, amely problematikussá vált, hanem Oroszországot is markukban tartották, amelynek energiakészletét fel tudták használni az egész földgolyó kizsákmányolására és rabszolgává tételére. Jelcin-Jelzman, a zsidó lehetővé tette, hogy az orosz katonai erők gyorsan szétessenek.

Az 1990-es évek elején az arab sajtó megvizsgálta a Jelzman-ügyet, bemutatta Jelcint, mint a lobby bábját, és kiegészítő háttér-részletekkel is szolgált. 1992. november 28-án a Londonban megjelenő Al Arab a következőket adta hírül a címoldalon: **„A névváltozást a XX. Kongresszuson döntötték el… Jelcin zsidó. Risszelov, a Népi Unió tagja feltárta, hogy Jelcin elnök családneve Jelzman, ami német zsidó név. Azután a XX. Kongresszus eldöntötte, hogy Borisz Jelzman családnevét Jelcinre kell változtatni… Ennek a változásnak oka az volt, hogy az orosz nép félt a Jelzman névtől, mivel az ő nagyapja, Jelzman az oroszok ezreit gyilkoltatta le Berija alatt.”**

Úgy tűnt, hogy minden jól halad a lobby számára. Azután, mint derült égből a villámcsapás, Putyin került puccsszerűen hatalomra.

Ő megfosztotta hatalmától a zsidó Jelzman-Jelcint. Ma Jelcin zsidó hátterét nyíltan tárgyalják még a mértékadó sajtóban is.

Amikor a bolsevikok brutálisan meggyilkolták a cár családját Jekatyerinburgban 1918. július 17-én, Ipatyev mérnök házában, akaratlanul **„egy kultuszt teremtettek, amely 90 évvel később éppen olyan erős, mint valaha”**. (Die Welt, 2008. július 17.) Ez igaz volt, jóllehet Jelzman minden tőle telhetőt megtett, hogy kitörölje a cár emlékét az orosz tudatból. **„Borisz Jelcin még az Ipatyev-házat is leromboltatta, anélkül, hogy képes lett volna megállítani a szeretet növekedését Oroszország cárja iránt.”** (Die Welt, 2008. július 17.)

Mindenesetre az orosz iskolák most azt tanítják, hogy a zsidók gyilkolták meg a cár családját, ami valószínűleg oka annak, miért kezdett még a Wikipedia is beszámolni arról, hogy a gyilkosok zsidók voltak, arról a tényről amelyről nem lehetett korábban említést tenni. **„1918. július 4-én a Cseka átszállította a Romanovokat Jekatyerinburgba. Őket Jakov Jurovszkij kísérte… Jurovszkij zsidó volt.”** (A Wikipediából) Két további zsidó gyilkos, akik csatlakoztak Jurovszkij gyilkos osztagához: Alexander Bjelobarodov és Filip Goloscsokin.

Ma az oroszok sírnak, amikor a borzalmas bűntényre gondolnak. **„Csak a zsidók lehettek képesek ilyen borzalmas véres bűnre”** – mondta egy résztvevő az emlékmisén a Vér Temploma előtt, amelyet Jekatyerinburgban, 2008-ban tartottak.

A tömeggyilkosságról szóló szemtanúi beszámolók szerint **„a cárné panaszkodott Jurovszkij parancsnoknak az üres szoba miatt, amelyben tartották őket, és kért két széket. Akkor Jurovszkij bevitt két széket, amelyre a cárné és a beteg Alexij fia leült. Jurovszkij megparancsolta a család többi tagjának, hogy álljanak két sorban az anya és a fia mögé, majd berontott a kivégző osztag. Jurovszkij tájékoztatta a cárt, hogy a kormány rendelte el a kivégzésüket, és ezért ő most le fogja lőni őket. A cár csupán ennyit mondott: 'Bocsáss meg nekik, Atyám, mert nem tudják, mit cselekednek', ahogy Jézus mondta a kereszten. Azután Jurovszkij lelőtte őt. Az összes katona is rálőtt Miklósra, aki azonnal meghalt. Azután a tüzelő osztag vadul lövöldözni kezdett, hogy meggyilkolja a család többi tagját. Amikor a lövöldözés abbamaradt, Alexij és három nővére még mindig életben voltak, és sebesülten feküdtek a padlón. Úgy tűnt, hogy a lányokra lőtt golyók irányt tévesztettek. Akkor a katonák bajonettekkel kezdték szurkálni az áldozatokat. De a bajonettek megakadtak a lányok ruhájában. Ez azért volt így, mert az Alexander-palotában töltött internálás alatt a gyermekek és Anna Demidova udvarhölgy bevarrt sok családi ékszert, köztük gyémántot egy párnába és a lányok ruhájába. Azon az estén, amikor meggyilkolták őket, ezeket a ruhákat viselték, és ráadásul Demidova megpróbálta felfogni a golyókat a párnával. Ezért a kivégzés mintegy 20 percig tartott, miután a család utolsó tagja is meghalt. A gyilkosságsorozat után Jurovszkij megpróbálta eltűntetni a bűncselekmény minden nyomát.”** (A Wikipédiából)

Wikenti érsek beszámolója szerint 2008. július 17-én mintegy 40 000 személy vett részt egy vallási körmeneten Jekatyerinburgból egy elhagyott bányáig, 18 kilométer távolságban.

Miklós cárnak, Alexandra nevű német feleségének és öt gyermeküknek a holttestét erre a helyre vitték, miután agyonlőtték őket zsidó gyilkosaik 1918. július 17-én éjjel Jekatyerinburgban. A Romanovok emlékmiséjével kapcsolatosan „A Cion Bölcseinek Jegyzőkönyvei” című könyv példányait árusították. Nagyszámú nyomtatott pamfletet osztottak szét a Jegyzőkönyvekkel együtt. A nyomtatott anyag címe ez volt: **„Miért gyűlöljük a zsidó maffiát?”** és: **„Ez idegengyűlölet vagy önvédelem?”** A 20 éves Ivan Kolszev egyetemi hallgató, aki körültekerte magát egy cári zászlóval, sokak véleményének adott hangot, amikor ezt mondta: **„A demokráciának nincs jövője –, mi visszatérünk a monarchiához!”** A zászlóra ez volt írva: **„Oroszország tiszteletére a cárért és a Hazáért.”** [AFP-ügynökség, 2008. július 28.]

A zsidók által legyilkolt cár és családja

Az oroszok számára a zsidók Isten küldöttei meggyilkolásának bűnét követték el, amikor a Romanov családot meggyilkolták, mert a családot boldoggá avatták **„… Pontosan úgy, ahogy egykor keresztre feszítették Jézust”** – mondta az emlékmise egyik résztvevője. **„Miklós és Alexandra a mi atyánk és anyánk voltak – olyanok, mint Oroszország szülei”** – mondta egy másik hívő. Az emlékmise egy másik résztvevője a cárizmus visszatéréséért lelkesedett: **„A cár Isten földi választottja, kell, hogy legyen cárunk.”** (AFP, 2008. július 17.)

Az új cár-kultusz több mint forradalom: az orosz nemzet újjászületése mindazon szenvedés után, amelyet a zsidó bolsevikok rámértek. Hugo Chavez venezuelai elnök ezt a véleményét fejezte ki a 2008. július végén tett moszkvai látogatása során: **„Venezuela nagy, szeretetteljes figyelemmel veszi tudomásul Oroszország újjászületését.”** (Die Welt, 2008. július 23.)

Medvegyev elnök kifejezte Chavez elnöknek, hogy őszintén értékeli szívélyes érdeklődését. Putyinnak elnöksége első napjától kezdve elsődleges célja az volt, hogy Oroszországot alkalmassá tegye a felébredésre. Ő és szövetségesei mindig tisztában voltak azzal, hogy kik gyilkolták meg a Romanovokat 55 millió más orosszal együtt.

Putyin számára mindig világos volt, hogy ezeknek az embereknek elsődleges célja Oroszország kiszipolyozása és páratlan parazitizmusukkal minden időkre szóló megsemmisítése. Egy Putyinhoz közel álló kremli politikus ezt mondta a legbefolyásosabb zsidókról: **„Borisz Berezovszkij és Vlagyimir Guszinszkij olyanok, mint a baktériumok, amelyek megtelepednek a beteg testeken, de azután elpusztulnak, amikor a testek meggyógyulnak.”** [Jewish Telegraph Agency (JTA), 2002. április 2.] Ez a kijelentés a Mein Kampf egyik mondatára emlékeztet: **„A zsidó parazita és örökké parazita marad, élősdi, aki mint ártékony baktérium, gyorsan terjeszkedik, valahányszor számára elérhetővé tett táptalajra bukkan.”** (11. fejezet)

Vlagyimir Guszinszkij volt a Zsidó Központi Bizottság feje Oroszországban, valamint a Zsidó Világkongresszus elnöke. Miután elmenekült Oroszországból, hogy Izraelben találjon menedéket, ezt nyilatkozta a világsajtónak: Oroszországban **„egy új állami nyugatellenes ideológiától kell félni… Ennek számos zsidóellenes jellemző vonása van.”** Az akkori orosz elnököt, Vlagyimir Putyint **„szélsőséges antiszemitának és Hitler titkos csodálójának”** nevezte. (Der Spiegel, 25/2000, 180. o.)

2008. július elején a megfigyelők az oroszországi lobbyellenes küzdelemnek egy új csúcspontját észrevételezték, amikor az új USA-követet beiktatták Berlinben. Gerhard Schröder, egykori kancellár, Putyin bizalmas barátja magyarázat nélkül nem tett eleget az amerikai követ meghívásának.

National Journal

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

A SZEMTANÚ-JELENSÉG

Mindenki, aki megkérdőjelezett valamilyen bűncselekményre vagy balesetre vonatkozó tanúvallomásokat, tudja, hogy majdnem annyi változata van annak, ami történt, ahányan látták azt. Azok, akik a legkülönösebb történetekkel állnak elő, vajon tudatosan próbálják félrevezetni azokat, aki vizsgálják a történteket? Semmi esetre sem. Ők csupán egy drámai esemény hatása alatt állnak, ami arra indítja őket, hogy megengedjenek maguknak együttérzéstől, szánalomtól és haragtól sugallt fellengzős kifejezéseket. Elfogadható, hogy bizonyos szokatlan vagy tragikus esemény mentségül szolgáljon a magunk végzett dramatizálásra – ez általános emberi gyarlóság. A legtöbb esetben az eredmény nevetséges, vagy könnyen átlátható. Ritkán a hallgató hódolata iránti vágy oly nagy, hogy ez képes megváltoztatni magát az eseményt. Némelykor a passzív megfigyelő azt állítja, hogy aktív résztvevő volt, ezáltal magára öltve a hős, illetve az áldozat szerepét, bármi is tűnik megfelelőbbnek.

Szerencsére vannak kémikusok, poligráf készülékek, létezik hipnózis, és vannak keresztkérdésekre eskü alatt tett vallomások, amelyek segítenek elválasztani a tényt a képzelettől. Mindazonáltal ismereteink szerint Elie Wiesel, a leghíresebb élő szemtanú sohasem vetette alá magát a fent említettek egyikének sem.

Még ha elutasítjuk is a nyilvánvaló sarlatánokat, akkor is akadnak olyan emberek, akik azt állítják, hogy láttak olyasmiket, amik, ha nem álltak fejük tetejére a fizika törvényei, nem történhettek meg. Mi az, ami ösztönzi az ilyen mesemondók laza beszédmódját? A válasz megtalálható az észlelés mechanikájában.

A New York Times (1993. augusztus 31., Science Section) érdekes kutatási eredményekről számolt be, amelyek megmagyarázzák, hogy bizonyos emberek **„összekeverhetik a realitást az elképzeltel, és ez kérdéseket vet fel a tanúk vallomásaival és magával az emlékezettel kapcsolatban”.** Ha felszólítanának bennünket, hogy nézzünk meg egy almát, az alma különböző darabjainak látványa beindíthatja egy alma elképzelésének rendszerét… Ha beindítjuk lelki szemünk mechanizmusát, hogy lássa azt, ami nincs, akkor ez bizonyos érzelmi stressz hatására könnyen teljesíthető. A cikk így folytatódik:

„Képzeljenek el egy embert, aki egy rémült bolti eladó előtt áll, és feltételezhető, hogy rablás történik. Sötét van, és a férfi keze árnyékban van. Mivel a jelenlevők arra számítanak, hogy fegyvert látnak, a tudatküszöbük lesüllyedt. Az agyuk fegyvert látott…”

De – amint kiderül – az nem fegyver volt.

„Szerencsére… a szemből származó bemenő információk oda hatnak, hogy erősebbek legyenek, mint a képzeletből eredők. De sötét éjjel, bizonyos körülmények között, könnyen bolonddá teheti az agya az embert.”

Az 1940-es években, Európában, sötét éjjel volt a zsidók milliói számára. Őket elhurcolták a kényelmes otthonukból és koncentrációs táborba kényszerítettek. Az ilyen emberek elvesztették vagyonukat, magánéletüket és méltóságukat. Fejüket leborotválták, a karjukat tetoválták. Ruháikat gázkamrába tették, hogy tetvetlenítsék hidrocianid savval (Zyklon B). A fiatal és az öreg zsidókat hideg barakkokba költöztették, ahol bűnözőkkel kellett együtt élniük. Néhányan elcsigázva elhaladtak a krematóriumok mellett, ahol az elhamvasztásra váró holttestek látványa félelmetes volt. Ebben a pokoli környezetben a foglyok képzelete összevissza csapongott. A traumákkal terhelt és fizikailag legyengült internáltak számára a holttestek a gojok áldozatai voltak. A barakkok padlóján heverő Zyklon B-t tartalmazó fémdobozok az emberek elgázosításának vitathatatlan bizonyítékává váltak az illető zsidók szemében.

Minthogy a németeknek sohasem volt DDT-jük, Zyklon B-t kellett használniuk általános fertőtlenítőként. Ennek a veszélyes rovarirtónak a kiterjedt használatát a tífuszt hordozó tetvek jelenléte tette szükségessé. Ennek a vadul terjedő betegségnek a veszélyét sohasem küszöbölték ki a táborokból, mert az orosz munkások egymást követő hullámai állandóan újratermelték azt. A tífusz végső soron a foglyok tízezreit ölte meg.

A kényszermunka-szolgálat körülményeitől messze eső – a németek által nem meghódított országokban élő – zsidók politikai céljaik elérését elősegítették a rémtörténetek kiszínezésével és terjesztésével. Annak érdekében, hogy a hivatalosan elismert áldozatoknak járó kiváltságokból hasznot húzzanak, és közvetlen haszonra tegyenek szert a nagyközönség szörnyűségek, groteszk és borzalmak iránti vágyából, egyfajta holocaust-ipart alakítottak ki azokban az országokban, amelyeknek a polgárai a leghajlamosabbak a bűn és a bűnhődés érzéseire.

A következmény: a világszerte elterjedt hit az embergyilkoló gázkamrákban. A hat millió gyilkosság fizikai lehetetlensége nem érinti a lényeget. A lényeges az, hogy sohasem szabad megtámadnunk egy csoport önszeretetét, amely el van telve az önsajnálat érzéseivel.

Egy udvarias társadalom alapszabálya, hogy elkerülje azokat a konfrontatív állításokat, amelyek alkalmasak viszály támasztására és kioltják az együttérzést a szemben-álló felek egyikéből. Így a szociális harmónia kedvéért inkább elfogadjuk mások illúzióit, mint hogy kockáztassuk azt a vádat, hogy szeretetlenek vagyunk. De amikor hitelt adunk a megtévesztett, hisztérikus holocaust-képzelgőknek, hagyjuk, hogy eltorzítsák történelmi érzékünket és ítélőképességünket. Közülünk a lelkiismeretesebb személyek, miközben érzékenyek más csoportok érzései iránt, olyan következtetésekre juthatnak, amelyek egyáltalán nincsenek összhangban a legfontosabb érdekeinkkel.

Anélkül, hogy számításba vette volna azokat a társadalmi erőtényezőket és személyes indítékokat, amik azt okozzák, hogy az emberek a tényeket képzeleteikkel helyettesítik, a New York Times cikke optimista módon így végződött:

„Meglepő, hogy a képzelet és a realitás nem keveredett össze gyakrabban, mondta Dr. Marcia Johnson, egy pszichológus a Princeton Egyetemről, aki a laboratóriumában meg tudott esketni embereket, hogy hallottak vagy láttak olyan dolgokat, amik sohasem történtek meg. Azt mondta, hogy általában a fantáziaképek homályosabbak és kevésbé koherensek, mint a valós emlékképek, és az emberek különbséget tudnak tenni [közöttük], annak alapján, hogy mennyire tűnnek számukra kézenfekvőnek.”

Az esetek 90%-ában ez valószínűleg igaz. De vizsgáljuk meg a zsidók történetét a diaszpórában. A rabbik a közösségeiket hagyományosan a gojok brutalitásáról szóló mesékkel táplálták. A világi zsidóknak a befogadó népekkel úgy kellett bánniuk, hogy vagy eltúlozták a zsidók jelenlétének áldásait, vagy ügyesen a gojok igazságérzetére és könyörületére hivatkoztak mindannyiszor, amikor a közhangulat ellenük ellenségessé vált. A világ nemzetei közötti szétszóratásuk hosszú történetén keresztül egy erős szelektív nyomás azoknak a zsidóknak kedvezett, akiknek megvolt a képességük, hogy kitalálják vagy igazságként manipulálják azt, ami történik.

Az, hogy a zsidók sajátos készséget alakítottak ki a fantáziálásra és a propagandára, nem olyan fontos, mint az a tény, hogy mi nekik az objektivitásnak ugyanazon fokát tulajdonítjuk, mint bárki másnak. Az irányított hisztériára (és a szervezett megfélemlítésre) való fogékonyságunk tart vissza minket attól, hogy kritikailag értékeljük az állításaikat.

Azoknak, akik elfogadják, hogy véget kell vetni a holocaust-propagandának, el kell kezdeniük realistaként és tudósként viselkedni. Amikor valami fizikailag lehetetlen, akkor ezt meg kell mondani. Minden köntörfalazást és gyenge pontot, minden gyengeséget és következetlenséget habozás nélkül fel kell tárni. Mindenekfölött állandóan szembe kell szállni a siránkozókkal és speciális pártfogóikkal.

Ha a lehetetlen események „szemtanúi” megértik, hogy ők a saját lelkiállapotuk áldozatai, akkor a szentség aurája, amely védi őket, el fog tűnni. A természetes kíváncsiságunk és a szélhámossággal szembeni türelmetlenségünk el fogja végezni a többit. A félelem és a bosszú volt egy tündérmese szerzője, amiből halálos fegyver lett. A logikus gondolkodás és a vizsgálódó értelem fogja lefegyverezni a fegyvert és mítosztalanítani a mítoszt.

Historical Review Press
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Tudós-Takács János:

EGY GYILKOSSÁG MARGÓJÁRA

Az egész ország felháborodással vette tudomásul, hogy Kiskunlacházán meggyilkoltak egy 14 éves magyar lányt, és a felháborodást csak fokozta, hogy a gyilkost azóta sem kerítette kézre a rendőrség. Számos honfitársunk hangot adott azon meggyőződésének, hogy sürgősen vissza kellene állítani a halálbüntetést és az ehhez hasonló bűncselekmények elkövetőit ezzel a legsúlyosabb büntetéssel kellene sújtani.

Ezzel szemben a liberális véleményformáló média – mint mindig – azzal érvel a halálbüntetés visszaállítása ellen, hogy bírói tévedés esetén nincs mód az ítélet jóvátételére, hiszen az utólagos rehabilitálás nem támasztja fel az ártatlanul kivégzettet.

E liberális érveléssel szemben azt kell mondanunk, hogy az emberi cselekedetek – éppen az emberi szabad akarat következtében – esetlegesek, nem szükségszerűek. S mivel az abszolúte biztos, a tévedés félelmét is kizáró ismeretnek az ember részéről csak a szükségszerű események, történések és törvényszerűségek lehetnek a tárgyai, amelyek szükségszerűen léteznek és mindig egyformák, egyöntetűek, ezért semmilyen emberi cselekedetről soha, senki nem szerezhet olyan bizonyosságot, amely a tévedés lehetőségét is kizárja. Ebből az következik, hogy a leggondosabb bírói mérlegelés sem zárja ki a jogalkalmazásból a tévedést.

Ugyanakkor azt sem szabad szem elől téveszteni, hogy az emberi cselekedetekkel kapcsolatban nem is szükséges ilyen fokú bizonyosság, hanem elég az olyan, amely kizárja a tévedéstől való ésszerű félelmet. Ilyen bizonyosság alapján fogadjuk el a vendéglátónk asztalánál vagy egy étteremben a levest, mert ésszerűen nem kell félnünk attól, hogy méreg van benne. Ilyen alapon fekszünk le nyugodtan vendéglátónk vagy egy szálloda ágyába, mert ésszerűen nem kell attól tartanunk, hogy álmunkban meggyilkolnak minket. Ilyen bizonyossággal akkor rendelkezünk, ha az esetleges tévedést semmi sem támasztja alá, tehát a bizonyosságunk ellen semmilyen érv nem szól.

Ha az emberi cselekedetekkel kapcsolatban nem elégednénk meg ilyen fokú bizonyossággal, az emberi élet lehetetlenné válna, hiszen egyetlen lépést sem lehetne tenni az emberi kapcsolatokban, márpedig ez az ember számára elviselhetetlen lenne, a gyakorlati problémákról nem is beszélve. Nyilvánvaló tehát, hogy minden emberi viszonylatban meg kell elégednünk ezzel az ésszerű félelmet kizáró bizonyossággal.

A mondottak alapján az is világos, hogy ezzel a bizonyossággal meg kell elégedni a bírósági ítéletekkel kapcsolatban is. Tudnunk kell eleve, hogy ennél nagyobb bizonyosságra nem juthat elvileg egyetlen bíró sem. De elegendő, ha döntő bizonyítékok támasztják alá a vádlott bűnösségét, és az ártatlansága mellett semmilyen bizonyíték, semmilyen érv nem szól. S minthogy a földi élet dolgaival kapcsolatban a közjó megelőzi az egyén javát, a közjó érdekében a törvényes és illetékes bíróság elveheti a vádlott életét, ha kisebb büntetésnek az adott körülmények között nincs elégséges visszatartó ereje. Ámde a konkrét esetek mutatják, hogy a kiskorúak gyilkosai számára még az életfogytiglani börtön sem elegendő visszatartó erejű büntetés, és ez döntő érv az ilyen esetekre vonatkozóan a halálbüntetés visszaállítása mellett.

Ami a jóvátétel lehetetlenségét illeti: egyrészt más téves ítéletek következményeit sem lehet maradéktalanul jóvátenni, hiszen több éves igazságtalan börtönbüntetés *lelki* kártételét nem teszi jóvá egyenértékű módon semmilyen összegű anyagi kártérítés sem. Így egyáltalán nem lehetne semmilyen bírói ítéletet hozni, ami a közjót súlyosan sértené.

A megoldás tehát nem a halálbüntetéstől való tartózkodás, hanem annak biztosítása, hogy csak feddhetetlenül becsületes, kellő jogi szakértelemmel rendelkező személy ítélkezhessen, aki minden politikai befolyásolástól mentes. Mindezen követelményt intézményesen kell biztosítania egy valódi jogállamnak!

Hozzá kell tennünk, hogy a liberálisok a második világháború után, amikor rászabadult Európára a győztesek bosszúállásának pusztító démona, hallani sem akartak a halálbüntetés eltörléséről. A Nürnbergi Perben, majd azt követően és azzal egyidőben szerte Európában jogsértő módon, visszaható törvények alapján rengeteg személyt végeztek ki ártatlanul. Ezeket a halálos ítéleteket természetesen szintén nem lehet jóvátenni, de ha a liberálisok mai érvei a halálbüntetés ellen érvényes érvek lennének, éppen így érvényesek lettek volna 1945-ben is. A győzteseknek viszont eszük ágában sem volt akkor a halálbüntetés eltörlése. Az utóbbira csak akkor került sor, amikor már Európa minden vesztes államának intelligenciáját kiirtották!

A kiskunlacházai gyilkosság azonban nemcsak a halálbüntetés visszaállításának szükségességét juttatja az eszünkbe, hanem az ártatlan áldozat halála felidézi az abortusz kádári liberalizálás óta meggyilkolt több, mint 6 millió (!) ártatlan magyar magzatot is. Ahogy a hőslelkű Mindszenty József mondotta: **„Az abortusz bűn Isten ellen, a magzat ellen és a Haza ellen.”** És bűn akkor is, ha az állami törvények nem büntetik, és az, hogy nem büntetik, igen nagy jogi következetlenség, hiszen **a büntetőjognak annál nagyobb szigorral kell fellépnie, minél védtelenebb az áldozat!** De az abortusz liberális szemlélete az egyik legerősebb bizonyíték amellett, hogy a liberalizmus egyáltalán nem életpárti. Ahogy nem nyújt a liberális jogalkotás és jogalkalmazás kellő védelmet a fiatalkorúak életének, ugyanúgy nem nyújt védelmet a meg nem született, de megfogant, tehát élő (!) emberi személyeknek sem. **Nem életpárti, hanem élvezetpárti és hasznosságpárti a liberalizmus:** a már birtokban lévő személyek anyagi hasznát és kényelmét védi, de nem védi az egyik legalapvetőbb emberi jogot: az élethez való jogot!

A kiskunlacházai tragédia kérdőjel és felkiáltó jel. Megkérdőjelezi azt az utat, amelyen a jogalkotás és jogalkalmazás 1945 óta járt, és parancsolóan szükségessé teszi, hogy a tételes jog is visszatérjen a természetjoghoz és annak alapjához: az isteni örök törvényhez!

EZ NEM VICC, HANEM VÉRESENKOMOLY

A hírek szerint Magyarország zsidó(bérenc) politikai elitje – korcs megélhetési jobboldali parlamenti ellenzékét is beleértve – gyalázatos hazaárulást követ el: egyezményeket köt Izraellel sok százezer izraeli zsidó Magyarországra telepítéséről a zsidó állam létének veszélybe kerülése esetére, állampolgári jogokat adva nekik!!!!

Ezen felül az egyezmény a cikk szerint további elképesztő engedményeket és kedvezményeket tesz Izrael államnak számos területen, gyakorlatilag felajánljuk benne országunkat egy idegen népnek és érdekkörnek. A szégyenteljes megállapodás pontjai ráadásul teljesen egyoldalúak, kizárólag Izrael érdekeit szolgálják, nekünk ők nem kínálnak mindazokért „cserébe" semmit, pusztán szívességből vállalunk mindent. Amolyan diktátumféle az egész, mintha valami háború utáni békeszerződés lenne, amit a győztesek erőszakkal aláíratnak a vesztesekkel. Engem a cikk egy korábbi elképzelésemben erősített meg, miszerint minden cionista aktivitás, ami hazánkban történik, egy távolról szervezett és jól összehangolt akció része, melynek célja Magyarországon sokkal több lehet, mint amit mi a részcselekmények külön-külön történő elemzése alapján sejtenénk.

Azok a tevékenységek, amelyekről általában irkálni szoktatok, pl. a cigánybűnözés elősegítése, a nemzet szándékos elhülyítése, elkorcsosítása és lassú elfogyasztása, a hosszú távú és megoldhatatlan társadalmi és gazdasági problémák szándékos előidézése és gerjesztése, a politika, a média és a hatóságok zsidók általi gátlástalan belső terrorizálása és elfoglalása, a cionizmus ellen fellépő állampolgárok megfélemlítése stb., ugyanis szerintem Magyarországon nem csupán annak a végcélnak a megvalósítását szolgálják, amit derék zsidóink a világ más szegleteiben hajkurásznak: azt, hogy TE dolgozz RÁJUK, hogy NEKIK jó legyen. Nálunk valami egész másról, egy egészen kétségbeejtő dologról is szó lehet. Sokan alábecsülik a helyzet súlyosságát.

Szerintem minálunk az elsődleges végcél Magyarország szervezett és lassú belső elfoglalása lehet néhány évtized vagy évszázad alatt, és egy új zsidó állam létrehozása területünkön akár a magyar nép saját hazájában való elnyomásával, terrorizálásával, kifosztásával, netán rabszolgasorba taszításával és még ki tudja mivel. A palesztinok azt hiszem, tudnának erről mesélni! Könnyen lehet, hogy ez a vélemény elsőre skizofrén agyrohamnak tűnik, ám ha észérvekkel, logikusan végiggondolunk mindent, szerintem mégiscsak elkezdhetünk aggódni egy kicsit.

Mert: minden objektíven és józanul gondolkodó, tájékozott ember számára egyértelmű ugyanis, hogy Izraelnek, a Közel-Kelet kegyetlen, fajgyűlölő szakadárállamának vége. Előbb-utóbb atomháború pusztítja el, mert egész egyszerűen nem történhet másképp. Csak az időpont kérdéses, hogy a zsidók és a cionista Nyugat által megnyomorított arab népek végső elkeseredésükben és dühükben, vallásos áhítatuktól fűtve mikor szánják rá magukat a végső ítéletre. Ha ugyanis a bombáik meglesznek – mert mindenképp meglesznek –, a helyzetet ismerve teljességgel lehetetlen, hogy csak üljenek rajtuk, és ne használják azokat az idők végeztéig. És tekintve, hogy Izrael egy 20-30 000 km^2-es ország, fegyver-arzenál ide vagy oda, nagy részét azonnal le fogják gyalulni a föld felszínéről. Csak az időpont kérdéses...

Ugye nem nehéz elképzelni, hogy mi fog történni akkor, ha egy félig elpusztított, megalázott, hazájától megfosztott és feldühített, szélsőségesen agresszív és gátlástalan, önimádó és más népeket terrorizáló vallási fanatikus népcsoport (legalább) félmilliónyiad magával betelepül egy olyan országba, ahol mindössze tízmillióan laknak, ahol a nemzeti tudat és az összetartás (sajnos) oly kétségbeejtően gyenge, hogy eddig is a cionizmus egyik legkönynyebb prédájának bizonyult, és bizonyul most is, továbbá ahol a bentlakók birkaságának köszönhetően előfutáraik már eddig is kivételes hatalmi pozíciókat, gazdasági kulturális, politikai és hatósági befolyást szereztek. Esetleg megágyaztak ezzel akár az elképzelhető leghatalmasabb nemzetárulásnak is?

Ugye nem nehéz elképzelni, mi történik a paradicsommal, ha földjén a gaz jó táptalajra lel?... Én megmondom, szerintem mi fog történni ekkor: a „szegény üldözött" zsidó nép szép lassan jogot fog formálni országunk területére, ahogy mindenre jogot formál jogtalanul, amire kedve tartja –, és ezzel megkezdődhet a magyar nép reménytelen küzdelme, haláltusája önnön létéért, melynek végső eltiprásával majdan hivatalosan is megalakulhat Magyarország helyén a második zsidóország, mi pedig (majdnem palesztin mintára) szép lassan elnyomott földönfutókká lehetünk saját egykori országunkban. Ha hagyjuk őket betelepülni, előbb-utóbb mindenképp végünk!

Minden fokozatosan történne sok-sok év leforgása alatt. Nem kell majd sietniük, az idő nekik fog dolgozni, ők ráérnek, és sajnos velünk szemben ők vallási fanatizmusuk miatt többségükben képesek hosszú távon, akár emberöltőkben is szervezetten gondolkodni, míg mi többségünkben nem. És megjegyzem, míg zsidóék úgy szaporodnak, mint a nyulak (5-6 gyerek simán), addig a mi cionista kormányunk részben szándékosan olyan helyzetet teremt, hogy az átlag magyarok ne tudjanak/merjenek/akarjanak sok gyereket vállalni. Egy ilyen 'betelepítés' (országfoglalás) után jó néhány generáció, és elmegy a hajó (alólunk). Nem véletlen, hogy kiszúrtak maguknak minket, mint „jó táptalajt".

S hogy miért épp Magyarországon kellene új államot alapítaniuk?

Számos indokot lehetne felsorolni, talán megérne egy külön elemzést is, ám a lényeg, hogy minden szempontot mérlegelve messze itt lenne a legkönnyebb dolguk, és itt lenne a lehető legkényelmesebb jövőjük is, a mi kárunkra persze. De hát ez a hozzáállás náluk már a lehető legtermészetesebb!

És persze ez esetben a többi befogadó ország (is) igyekezne megszabadulni a betelepülőktől, és a miattuk okozott potenciális lázadások, forradalmak lehetőségétől, ezért partnerek lesznek az új zsidó állam létrehozásában (valahol máshol...), mert ez esetben a betelepülő zsidók jó része elvándorol oda. Na és melyik ország lesz a leggyengébb és legkiszolgáltatottabb (és egyben a legnagyobb marha, amelyikkel mindent le lehet nyeletni) a jelentős befogadó államok közül?...

Persze ha tényleg betelepítik majd őket „államuk" pusztulásakor, a cionista médiából folyamatosan ömlik majd a kábítás: „nekünk óriási adósságunk van feléjük a második világháború kapcsán (gyalázatos hazugság, nekik van óriási adósságuk felénk mindkét világháború, a két véres szélsőbal-diktatúra és Trianon kapcsán!), föllendítik a gazdaságunkat, kifizetik államadósságunkat, támogatásokat kapunk az egész világból, az USA elnöke is lelkesen bólogatva biztatgat minket, az egész világ előtt óriásit nőhet a tekintélyünk, nem is lesz ez olyan rossz, így lesz jó mindenkinek, ők tényleg nagyon jó és hálás emberek, nekünk is jól jönne a nagylelkűség ilyen helyzetben". (Fúj!)

Az igazság azonban az, hogy el akarják majd rabolni tőlünk a saját országunkat, ezért folynak az előkészületek jelenleg is. A politikai árokásás, a parlamenti pártok látszatellenségeskedése is részben azt a célt szolgálják, hogy az emberek ne lássanak túl a felszínen, ragadjanak bele a pártoskodásba, utálják egymást, így aztán ha eljön az idő, összetartás és együtt gondolkodás hiányában képtelenek lesznek majd egységesen fellépni a nemzet érdekében. Lehet, hogy a betelepülők még elnézőek lesznek velünk szemben, amiért útjukban merünk lenni nekik a saját hazánkban, de ismerve őket, a következő generációjuk, aki már itt születik, aligha lesz az.

Fokozatosan kisajátítanak majd maguknak mindent, aki ellenáll, azt jó izraeli módra megfélemlítik, és eltapossák. Ennek első jelevel szembesülhettünk 2006. okt. 23-24-én, amikor is a vérengző rendőrhorda tagjai közt a tüntetők közül többen héberül beszélő izraeli rendfenntartókat véltek látni-hallani, teljesen véletlenül azonosító szám nélkül, ugyebár? Hogy ki hívta őket ide? Azt hiszem, nem magyarok?

Lám, a kép kezd összeállni. Persze, nem muszáj nagylelkűnek lenni, lehet majd tiltakozni is, de akkor persze megfélemlítési célból ugye számítani kell csontok összetörésére, szemgolyók célzott lövéssel való szándékos kilövésére, utcára vonulók több éves bebörtönzésére, néhány perces koncepciós tárgyalások során hamis rendőri tanúvallomások alapján meghozott ítéletekre stb.

Tudhattátok volna, mi vár rátok, ha a mi érdekeinkkel szembefordultok, 2006-ban (vagy inkább -tól?) már megmutattuk (izraeli testvéreink tettleges segítségével), akkor minek kell tiltakozni régi-új gazdáitok jövetele ellen?! Mi?! Úgy kell nektek! Patkányok!

A többség biztosan értetlenül és viszolyogva olvasná e sorokat, mert a cionizmus által fertőzött, a valóság szöges ellentétét terjesztő média és oktatás hatékonysága miatt semmit sem tud Izraelről és az igazi cionizmusról, amely agresszív vallási parancsaitól (Talmud) fűtve kóros felsőbbrendűség-komplexusból táplálkozik, és gondolkodás nélkül, gátlástalanul gyilkol, terrorizál, dönt nyomorba, és mindenekelőtt néz le népeket szerte a világban most is – ha akár csak pillanatnyi érdeke is kívánja így –, mint ahogy tette ezt az egész XX. sz. során világháborúktól, diktatúráktól kezdve, szerte a világban gerjesztett háborúkon át, egészen az útban levő politikai vezetők agyvérzésnek vagy szívrohamnak álcázott meggyilkolásáig (bár ez utóbbi esetében még saját fajtájukkal sem tesznek kivételt, igazi kis kannibálok!).

Ők az igazi fajgyűlölők!!

Mindez (egyelőre) nevetségesen bizarrnak, sőt idegbajosnak hangozhat, de gondoljunk csak bele: a palesztinok sem hitték el, hogy csak úgy el lehet foglalni az országukat belülről. Pedig el lehetett, csak kellő elvetemültség és gátlástalanság kellett hozzá. Mire a palesztinok feleszméltek, már a torkukon volt a kés. Lehet, hogy mi még ekkor sem leszünk képesek feleszmélni?

A második világháború után Palesztinába ömlő zsidók temérdek összeharácsolt pénzükből, a cionista tőkéből felvásároltak annyi ingatlant és földet, amennyit csak lehetett, hogy legelőször is biztosítsák számottevő fizikai jelenlétüket, hisz ez volt az alapja, hogy magukénak követelhessenek mindent. Törvényen kívüli fegyveres egységeket alakítottak, borzalmas, gyakran teljességgel beteges terrorcselekményeket és igazi tömeggyilkosságokat hajtottak végre a palesztinok ellen, hogy megfélemlítsék, és elűzzék őket saját országukból, de legalábbis a betelepülési gócpontokról, hogy így külön településekre szigetelhessék el őket; no meg az angolok ellen is, hogy húzzanak el, ne szóljanak bele a csetepatéba. Ezek után a nemzetközi szervezetekben és az USA irányításában hasonlóan gátlástalan eszközökkel megszerzett pozícióikat arra használták, hogy belülről terrorizálva és fokozatosan elfoglalva e rendszereket elérjék, hogy azok áldásukat adják a zsidó terrorra (ez mindmáig így történik, és nem csak a Közel-Keletre értendő!) és a zsidó állam minden jogalap nélküli és minden elképzelhető észérvnek ellentmondó megalakulására Palesztina területén!

De ez nem volt elég, a Nyugat fegyvereit, hadi és politikai támogatását is kizsarolták, hogy az ellenük saját területükért harcoló arab népeket visszaverhessék és megfélemlíthessék. Akkor az ENSZ simán hozzájárult a zsidó állam megalapításához, azonban csak egy új (kisebb) palesztin állam megalapítása mellett. Milyen érdekes! A palesztin állam azóta sem alakult meg (biztos a palesztinok nem is akarták?), viszont a palesztinoknak jutott helyette mészárlás, elnyomás, elkülönítés, nyomor és tengernyi megaláztatás – a saját szülőföldjükön. Szerintem senki ne csodálkozzon, hogy könnyű öngyilkos merénylőket találni arrafelé? És hogy miért nem alakulhat meg a palesztin állam, mely feltétele volt a zsidó állam létrejöttének? Nézzünk csak körül egy pillanatra az ENSZ és a Fehér Ház padsoraiban, illetve az ott ülők politikai karrierjét támogatók (egyben fenyegetők) háza táján! Csak nem?? De bizony!!

Ugye érezhető, milyen remek hatást gyakorolhatna hazánk jövőjére sok százezer hontalanná vált izraeli zsidó betelepítése és magyar állampolgárrá avanzsálása? Arról meg már nem is beszélek, hogy ha tényleg zsidó központtá válnánk, vajon mely ország válna idővel az elsődleges új célpontjává egy, az arab és a cionista keresztény világ között kibontakozó gigantikus háborúban az Izraelt elpusztító, netán ellen- (vagy elő-?) csapásként szintén a pokol tüzével leforrázott, megvadult és megállíthatatlan iszlám népeknek...

Még egyszer hangsúlyozom, józan ésszel könnyen belátható, hogy a Közel-Keleten hatalmas nukleáris konfliktus van készülődőben, melyet Izrael semmiképp sem tud sem elkerülni, sem túlélni, legfeljebb pusztulását késleltetheti, vagy elérheti azt, hogy (viszont)-támadói (vagy egy részük) is ugyanúgy eltűnjenek a térképek lapjairól. Megmondom őszintén, én („és most mélységesen rasszista vagyok ugyebár") a magam részéről inkább nemet mondanék minderre... Ja, hogy valahova mégiscsak kell majd menniük? Nos, mindenki egye meg a maga főztjét... Esetleg a Vörös-tenger?... (Mert ugye, aki a „jég hátán is megél"!...)

Amire rá akarok mutatni: Egy nemzetközi megállapodás, főleg vészhelyzetben, igen komoly hivatkozási alapul szolgálhat egy olyan agresszív és könyörtelen érdekérvényesítő, jól szervezett teljhatalmú, internacionális maffia számára, mint a cionizmus! Erre hivatkozva szükség esetén akár nyílt agresszió árán is hajlamos lesz véghez vinni az akaratát, pláne, ha saját létéről vagy az eszmét életre hívó és képviselő nép túléléséről és biztonságáról van szó. (Nem mintha félnie kellene attól, hogy Magyarországon a hatalom nem szolgálja ki...) Ezért a nemet most kell kimondanunk, és demonstrálnunk, de mindenekelőtt határozottan rá kell mutatnunk a betelepítési törekvésekre és a betelepítési egyezmény meglétére (amennyiben tényleg létezik)! Nincs idő sokat szarakodni, a széles nyilvánosságot még most kell különböző eszközökkel tájékoztatni mindarról, ami készülődik, és amiből még a nagypofájú Fidesz sem akart (vagy mert) szokásos sunyi hecceléses módszereivel politikai előnyt kovácsolni.

Komolyan kell venni ezt a fenyegetést, mert viharban már késő elkezdeni menteni értékeinket. És a vihar bizony nagyon gyorsan és váratlanul szokott jönni... Nem tudom, őrültnek tartotok-e, de én mindezt teljesen komolyan gondolom.

(„Névtelen" internetes szerző)

A MAGYAR NYÁJ

A minap valaki a szemembe vetette, hogy a társadalom egy széles rétegét nemegyszer birkának neveztem. Véleménye szerint, ha magunk mellé szeretnénk állítani ezeket az embereket, akkor nem sértegetni, hanem tájékoztatni kellene. Ők azért hallgatnak – mondja – mert eredményesen működik a társadalom butításával megbízott média és a gerincétől megszabadított oktatáspolitika.

Tulajdonképpen első hallásra el is fogadhatnánk ezt az álláspontot, hiszen az állítás teljes mértékben igaz. A bökkenő csak az, hogy ezt a népes közösséget nem csupán az igazságoktól elzárt emberek alkotják.

I.

Elsőnek említhetjük meg azokat a sorvadt szürkeállománnyal rendelkező, ma már főleg idősekből álló proletárokat, akik mindig feltétel nélküli kiszolgálói voltak a vörös ördögöknek. Ez a hűséges társaság a mai napig könnyedén irányítható, és bármikor „hadra" fogható.

Már többször bebizonyosodott, hogy nincsenek szolgálatkészebb janicsárok azoknál, akiket – persze nem véletlenül – érdemtelenül emel fel és lát el megkülönböztetett jogokkal egy eszelős hatalom.

Főleg azokból lettek művezetők, párttitkárok, tsz-elnökök és munkahelyi hangulatjelentők, akik lustaságuk, tehetségtelenségük vagy butaságuk folytán az élet más területein nem állták volna meg a helyüket. Ezek a senkikből lett valakik még ma is hiszik és várják a hűség jutalmát, visszasírják a „dicső múltat" és csodálattal néznek a hatalmon maradt túlélőikre.

Meg sem fordul a kitakarított agyakban, hogy példaképeik, csak a hajdani nagy ellenfél támogatásával maradhattak szokott helyükön. Ebből következik, hogy ennek a „tudósklubnak" arról sincs halvány sejtelme sem, hogy a pénzvilág támogatásának igen súlyos ára van, melyet az egész társadalommal együtt nekik is fizetniük kell.

Csak egy a fontos számukra, hogy mint annak idején, kipirosodott arccal tapsolhassanak Kohn, Sámuel, Rót és Kádár gyermekeinek.

Ők képviselik az ország leggazdaságosabban üzemeltethető szellemi alkonyát. Igénytelenek, olcsóak és következmények nélkül sanyargathatók. Ők azok, akik hátralévő életükben már nem fognak homlokukra csapva feleszmélni.

Önmagától adódik a kérdés: vajon nem időfecsérlés-e győzködni azokat, akik a hazafiak harsány fasisztázása mellett, csapnivaló életük konzerválóit ma is kitörő örömmel látják a parlamenti padsorokban?

„Ma hirdetik ki az új paktumot: Peidlnek hívják a miniszterelnököt, a nagy embert. Ha ez is olyan mamut-ormótlanság, akkor nagyot haladtunk megint lefelé. Kun Bélát megtapsolták, fölálltak beszéde végén s tüntettek a hálás balekok. Soha ilyen buta és totya népet nem láttam." (Prohászka Ottokár)

II.

Létezik egy másik csoport is, mely szintén szerves része a birkák szövetségnek.

Többségük – az előbbiekkel ellentétben – főleg fiatalokból áll. Olyanokból, akik ugyan vajmi keveset tudnak a „dicső múltról", mégis a tudatlanság bájos homályában kénytelenek élvezni annak „értékeit".

Őket már nem az **egyenlőség**et hirdető bolsevista eszmékkel, hanem egy torz, erkölcstelen **szabadság** hazugságaival szédítik. **Testvériként** fogadtatnak el velük minden nemzeti gondolkodástól távol eső, azt minél jobban megvető, erkölcstelen és idegen szellemiséget.

Amíg minket a Pajtásújság, az örsi órák és Timurok „okosították", addig őket az eszelős rajzfilmek, reklámok és egy sátáni módon kiherélt, oktatási rendszer nevel.

Ők azok, akik már az asztalt csapkodva, nyakukon kidagadt erekkel üvöltik betanult jogaikat, akik az iskolapadokban csökkentett óraszámban, csökkentett követelmények mellett, csökkent értékű tudásra tesznek szert. Akiket cionista vezényszóra az erkölcs és a tisztelet otromba kikacagására nevelnek, miközben tanáraikkal szembeni bátor fellépésre biztatnak. Akiket sikerült megszabadítani a felelősségteljes gondolkodástól és elrettenteni a családalapítástól. Elrejtették előlük az élet valódi értékeit, s terelik őket egy másság előtt hajlongó, önző és erkölcstelen világ karmaiba. Lassan már önként vetik meg saját nemzetüket, kultúrájukat, hogy száraz, gyökértelen ördögszekér módjára sodródjanak egy hazájukat és jövőjüket felfaló „kiválasztott" nép szolgálatába.

Bár semmiféle kapcsolat sincs a két csoport között, mégis határozottan érzékelhető az erkölcsi deformáció, és az identitászavar.

Az agytekervények bőséges átöblögetése folytán már egyik sem látja a fától az erdőt, nem képes felismerni, sőt keresni sem az okot és az okozatot. Nem kutatják az indokokat és a miérteket, hisz a hatalom modern szennycsatornáin keresztül már konyhakészen kapják a követendő útmutatásokat. A valódi, a borzalmas pusztításra ügyet sem vetnek, mégis látványosan borzadnak el a lángoló kukák, az összetört padok és repülő kockakövek láttán.

III.

Sajnos szintén a bégetők táborát kénytelen hizlalni egy lépre csalt, száján lakatot viselő társaság, mely a csendben tűrni kénytelen. Ők azok, akik nem tudtak ellenállni az édes illatoknak, így felragasztották magukat a belógatott légypapírra. Az egyre szaporodó vágyakat kielégíteni látszó bankok, most kamatok formájában, vastagon tépik le irhájukat, s közben a lehetséges „hőbörgők" listáján, nevük mellé, mosolyogva egy kis pipát kanyarinthat az újhazát benépesítők írnoka.

IV.

Van egy másik, egy magát nemzetinek valló, mégis az ellenségnek folyamatosan megfelelni igyekvő tábor is, mely a karmester intésére gondolkodás nélkül fogadja el: **egy a tábor, egy a zászló.**

Talán mindközül ők vannak a legjobban félrevezetve. Míg az első kettő tudatosan köpködi saját nemzetét, addig a narancsszőrű bárányok abban a tudatban legelésznek társaik mellett, hogy ők nem tartoznak nyájhoz. Fel sem tűnik nekik, hogy ugyan úgy bégetnek, fasisztáznak és határolódnak el, mint társaik. Nem zavarja őket, hogy a bátor vezér sosincs köztük, mikor a farkascsorda támad. Nagy részüket sikeresen meggyőzték arról, hogy a törvényesség és az alkotmányosság talaján maradva, csak békésen lehet változtatni a jelen kialakult helyzeten.

Szerintük a kolompos nagyszerűsége és rátermettsége megkérdőjelezhetetlen, és akik ezt mégis megteszik, azok nem lehetnek egyebek, mint besúgók, provokátorok vagy fizetett vörösbérencek.

Sajnos, ahogyan a milliárdossá vált kommunisták „nagy alakjai", úgy az ellenzék feje és udvartartása sem tud akkorát rúgni saját báránykáiba, hogy azok azt ne elismerésnek fogják fel.

„Ezért a népért úgyis mindegy.
Ebsorsot akar, hát – akarja."
Ady Endre: A hőkölés népe

Ezek után felmerül a kérdés: vajon akar-e küzdeni jogaiért, egyáltalán megmaradásáért egy olyan társadalom, melynek a tagjai dühödten lökik el maguktól a hazugságok leleplezőit. Akik őrjöngve tépnek szét mindent, ami a nemzet végóráinak közeledtére figyelmeztet. Akiknek nem fáj annyira az egészségügy elpusztítása, az oktatás lezüllesztése, a bankok garázdálkodása, az ország kiárusítása, munkahelyeik elvesztése és a nemzet porig alázása, hogy azt szóvá tegye az idegen sáskák előtt kaput nyitó hatalomnak.

Sajnos a jelen bűnös értelmiség hallgat, és hallgatásával megfertőzte az utódok szellemét is. A legtöbb egyetemi és főiskolai fizetős padkoptatót sem az igazság érdekli, hanem az, hogy meglegyen végre a jól hangzó diplomája, ami szerinte biztos belépő egy gazdag, pénzzel teli világba. Mindnyájuk előtt bőrfotelekben hintázó sztárügyvédek, ügyvezetők és igazgatók hamis képei lebegnek. És ha jópénzért idegeneket is kell majd szolgálniuk sajátjaikkal szemben, hát zokszó nélkül megteszik azt is.

Végezetül egy kijózanító, a felsőoktatás minőségét híven tükröző adat a jómódba készülődő fiataloknak:

A mai Németországban a diplomát adó oktatási intézmények száma 40, míg hazánkban megközelítőleg 140.

Berzsák László
(Magyar Sors Online)

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

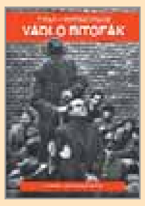
Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:
http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft, Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

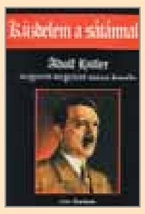
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

FIALA FERENC–
MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

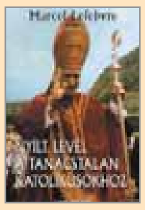
1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófájáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

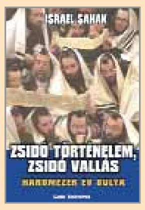
Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

Ksz. 47. MARCEL LEFEBVRE ÉRSEK
NYÍLT LEVÉL A TANÁCSTALAN KATOLIKUSOKHOZ

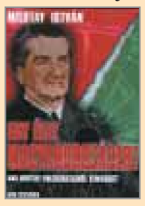
A híres francia érsek számos könyvben hívta fel a katolikusok figyelmét a Második Vatikáni Zsinat határozatainak szándékosan megtévesztő, a hívek lelki- és hitéletét súlyosan zavaró voltára. Ebben a könyvében is bátran szembeszáll a katolikus egyházba behatolt liberális tanokkal, amelyekkel a szabadkőművesség át akarja alakítani az Egyházat és a hívek vallási életét.
Kartonált. 211 oldal. Ár: 1350 Ft.

IZRAEL SAHAK ÚJ
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

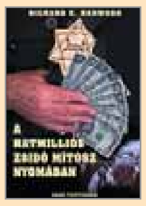
Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 48. Dr. FRIEDRICH WICHTL
VILÁGSZABADKŐMŰVESSÉG, VILÁGFORRADALOM, VILÁGKÖZTÁRSASÁG

Az osztrák szerző valamennyi világnyelven megjelent könyve szabadkőműves forrásokra támaszkodva ismerteti e titkos társaság kialakulását, szimbólumait, felépítését, módszereit és céljait. Dokumentált történelmi példákon keresztül mutatja be a világ eseményeit formáló társaság tevékenységét a korai kezdetektől a húszas évekig, részletesen tárgyalja a szabadkőművesek szerepét az első világháború kirobbantásában és a kommunista mozgalomban, illetve forradalmakban.
Kartonált, 264 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

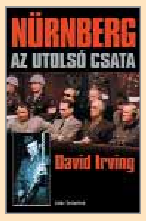
A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

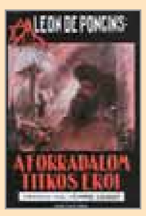
A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

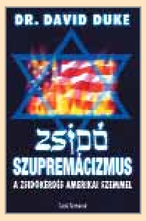
A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

LEON DE PONCINS:
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

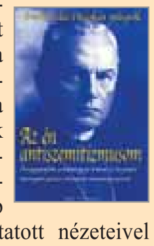
A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

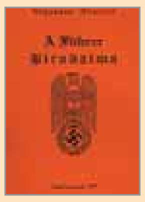
A világ legolvasottabb antícionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

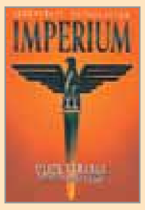
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

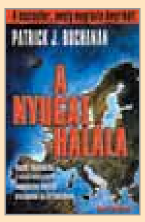
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

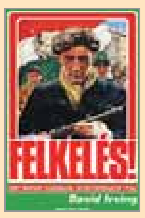
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

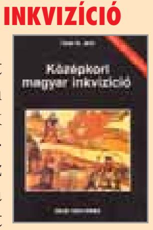
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend.
Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

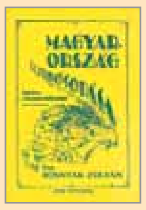
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

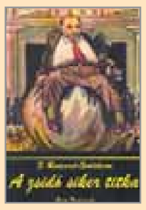
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA
(Kiegészítve Fővárosunk elzsidósodása című tanulmányával.)

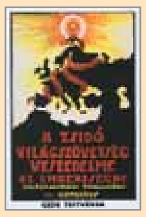
Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált, 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

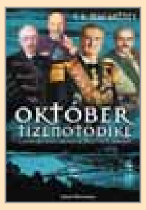
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

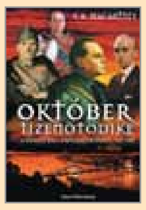
CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

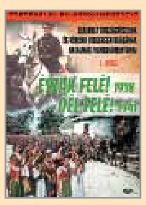

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismerlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

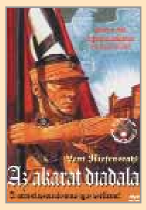
Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin népen minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiváló minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

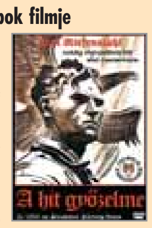
LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

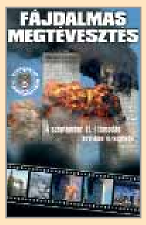
Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékoknak mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után a áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft.